

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Número 76

I Legislatura

Any 1981

Presidència del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió Plenària núm. 30

Primera reunió
tinguda el dia 28 d'octubre de 1981

SUMARI

S'obre la sessió a dos quarts i deu minuts de cinc de la tarda, sota la Presidència del M. H. Sr. Heribert Barrera, acompanyat de tots els membres de la Mesa, llevat del Sr. Secretari Segon, I. Sr. Lorda, que seu al seu escó. El primer punt de l'ordre del dia és la discussió del Dictamen del Projecte de Llei que crea l'Entitat Autònoma d'Organització d'Actes Culturals. No hi ha presentació del Dictamen perquè el Consell Executiu hi renuncia i la Comissió no ha encomanat de fer-ho a cap senyor Diputat (p. 2075).

El Diputat I. Sr. Lorda defensa l'esmena núm. 1, a la totalitat, del G. Socialista (p. 2075). El Diputat I. Sr. Camps i Rovira, del G. p. de Convergència i Unió, intervé per una qüestió d'ordre (p. 2077).

El Diputat I. Sr. Folch defensa l'esmena núm. 2, del G. p. del PSUC (p. 2077). En el torn en contra d'ambdues esmenes intervé el Diputat I. Sr. Descals, del G. p. de Convergència i Unió (p. 2078).

Per fixar la posició del G. p. de Centristes intervé el Diputat I. Sr. Planasdemunt (p. 2079).

Totes dues esmenes a la totalitat es rebutgen per 53 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció (p. 2080).

El Diputat no adscrit I. Sr. Viñals explica i retira les esmenes núm. 3, de modificació de l'article primer; 4, de modificació de l'article segon; 6, de modificació i d'addició de l'article tercer; 8, d'addició d'un nou article tercer bis; 10, de modificació, de supressió i d'addició de l'article sisè; 13, d'addició de l'article vuitè; 14, de modificació i d'addició de l'article onzè; 15, de supressió i d'addició de la Disposició Final Segona; 17, de modificació a l'Exposició de Motius, i 18, de modificació del títol de la Llei (p. 2080).

Els articles 1 i 2 del Dictamen s'aproven per 66 vots a favor, 47 en contra i cap abstenció (p. 2082).

El Diputat I. Sr. Folch defensa l'esmena núm. 5, de supressió, de modificació i d'addició de l'article 3, del G. p. del PSUC (p. 2082). El Diputat I. Sr. Descals intervé per un torn en contra (p. 2082).

En nom del G. Socialista, el Diputat I. Sr. Lorda defensa les esmenes núms. 7, de supressió, de modificació i d'addició també de l'article 3, i 12, de supressió, de modificació i d'addició de l'article 6, i diu que si la primera es

rebutja caldrà considerar l'altra com a retirada (p. 2083). El Diputat I. Sr. Descals intervé per a un torn en contra (p. 2083).

L'esmena núm. 5 es rebutja per 52 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció (p. 2083).

L'esmena núm. 7 es rebutja per 52 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció (p. 2084).

L'article 3 del Dictamen s'aprova per 67 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció (p. 2084).

El Diputat I. Sr. Folch defensa l'esmena núm. 9, de supressió i d'addició de l'article 4, del G. p. del PSUC (p. 2087).

Per a un torn en contra pren la paraula el Diputat I. Sr. Descals (p. 2084).

L'esmena núm. 9 es rebutja per 53 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció (p. 2084).

El Diputat I. Sr. Martín i Toval, del G. Socialista, intervé per a una qüestió d'ordre (p. 2084).

L'apartat primer de l'article 4 del Dictamen s'aprova per la unanimitat dels presents (p. 2084).

L'apartat segon de l'article 4 del Dictamen s'aprova per 64 vots a favor, 55 en contra, i cap abstenció (p. 2084).

L'article 5 del Dictamen s'aprova per 67 vots a favor, cap en contra i 54 abstencions (p. 2084).

El Diputat I. Sr. Folch defensa l'esmena núm. 11, de supressió, de modificació i d'addició, de l'apartat tercer de l'article 6, del G. p. del PSUC (p. 2084). Per a un torn en contra pren la paraula el Diputat I. Sr. Descals (p. 2084).

L'esmena núm. 11 es rebutja per 22 vots a favor, 69 en contra i 30 abstencions (p. 2085).

Els apartats primer i segon de l'article 6 del Dictamen s'aprova per 69 vots a favor, cap en contra i 53 abstencions (p. 2085).

Els apartats tercer i quart de l'article 6 del Dictamen s'aproven per 69 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció (p. 2085).

El Diputat I. Sr. Camps i Rovira, del G. p. de Convergència i Unió, intervé per a una qüestió d'ordre (p. 2085).

Els articles 7, 8, 9, 10, 11, 12 i 13, la Disposició Transitòria i les Disposicions Finals Primera i Segona del Dictamen s'aproven per 68 vots a favor, cap en contra i 55 abstencions (p. 2085).

L'article 14 del Dictamen s'aprova per 69 vots a favor, cap en contra i 54 abstencions (p. 2085).

El Diputat no adscrit I. Sr. Viñals renuncia a defensar l'esmena núm. 16, d'addició d'una Disposició Final Tercera (p. 2085). L'esmena núm. 16 es rebutja per 53 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció (p. 2085).

El Títol i l'Exposició de Motius del Dictamen s'aproven per 68 vots a favor, cap en contra i 54 abstencions (p. 2086).

Acabada aquesta votació, el M. H. Sr. President deixa la Mesa i s'asseu al seu escó, i la Sra. Vice-presidenta Primera ocupa la Presidència.

En el torn d'explicació de vot intervenen els Diputats I. Srs. Descals, pel G. p. de Convergència i Unió (p. 2086); Llorda (p. 2086), del G. Socialista; Planasdemunt, del G. p. de Centristes (p. 2089); Folch, pel G. p. del PSUC (p. 2086), i Vicens, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 2087).

L'I. Sr. Secretari Segon ocupa el seu lloc en la Presidència.

El segon punt de l'ordre del dia és la **Proposició no de Llei sobre les manifestacions del M. H. Sr. President**, presentada pel G. p. de Centristes. El Diputat I. Sr. Cañellas, del G. p. de Centristes, defensa la **Proposició no de Llei** (p. 2087).

Per fixar la posició respectiva intervenen els Diputats I. Srs. Viñals (p. 2089) i Acosta (p. 2090), no adscrits; Vicens, en nom del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 2091), després del qual prenen la paraula per al·lusions els Diputats I. Srs. Cañellas (p. 2093), i Acosta (p. 2094); Ribó, del G. p. del PSUC (p. 2094), al qual responen per al·lusions els I. Srs. Cañellas (p. 2096) i Vicens (p. 2096), i l'I. Sr. Ribó intervé per fer una rectificació (p. 2096); Martín i Toval, en nom del G. Socialista (p. 2096), i Alavedra, pel G. p. de Convergència i Unió (p. 2099).

La I. Sra. Presidenta diu que la votació de la **Proposició no de Llei** serà secreta perquè ho han demanat els Grups parlamentaris (p. 2100).

Els Diputats I. Srs. Besa, del G. p. de Centristes (p. 2100), i Martín i Toval, del G. Socialista (p. 2100), intervenen per a una qüestió d'ordre. La **Proposició no de Llei** es rebutja per 30 vots a favor, 57 en contra i 41 abstencions (p. 2101).

La sessió se suspèn a les nou i cinc minuts del vespre.

S'obre la sessió a dos quarts i deu minuts de cinc de la tarda. Presideix el Molt Honorable Sr. Heribert Barrera, acompanyat de tots els membres de la Mesa, llevat del Sr. Secretari Segon, I. Sr. Lorda, que seu al seu escó. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major, Sr. Pitarch, i el Lletrat Sr. Vintró. Al banc del Govern seu el Molt Honorable President de la Generalitat, acompanyat dels Honorables Srs. Consellers Adjunt a la Presidència, d'Ensenyament, de Cultura i Mitjans de Comunicació, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia, d'Indústria i Energia, i de Turisme.

Ordre del dia

1. Discussió del Dictamen del Projecte de Llei que crea l'Entitat Autònoma d'Organització d'Actes Culturals.
2. Proposició no de Llei sobre les manifestacions del Molt Hble. Sr. President, presentada pel G. p. de Centristes.
3. Interpellació al Consell Executiu sobre els olis vegetals i comestibles, formulada pel Diputat I. Sr. Josep Roig i Magrinyà, del G. p. d'Esquerra Republicana.
4. Interpellació al Consell Executiu sobre l'epidèmia tòxica a Catalunya, formulada pel Diputat I. Sr. Victor Torres, del G. p. d'Esquerra Republicana.
5. Interpellació al Consell Executiu sobre l'intent de censura de l'obra de teatre «Els Beatles contra els Rollings Stones» formulada per les Diputades I. Sras. M. Dolors Calvet i Teresa E. Calzada i pels Diputats I. Srs. Xavier Folch i Marcel Planellas, del G. p. del PSUC.
6. Interpellació al Conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació sobre actuació de la Conselleria pel que fa a la censura, programació i selecció de les obres programades pel Centre Dramàtic de la Generalitat, formulada pel Diputat I. Sr. Higini Clotas, del G. Socialista.
7. Interpellació al Conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació sobre actuació de la Conselleria pel que fa al traspàs de la Filmoteca Nacional, presentada pels Diputats I. Srs. Lluís Armet i Higini Clotas, del G. Socialista.
8. Interpellació sobre actuació de la Conselleria de Cultura i Mitjans de Comunicació pel que fa al traspàs de la Filmoteca Nacional, presentada per les Diputades I. Sras. M. Dolors Calvet i Teresa E. Calzada i pels Diputats I. Srs. Xavier Folch i Marcel Planellas, del G. p. del PSUC.
9. Preguntes amb resposta oral.

(Comença la sessió a dos quarts i deu minuts de cinc de la tarda.)

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió. Senyores i senyors Diputats, els ha estat distribuït amb l'ordre del dia la llista de les preguntes i, per tant, com de costum, evitarem el tràmit de donar-ne lectura, ja que el text és conegut de tothom. Els faig avinent que la Mesa va acordar que en aquesta sessió es destinaria una hora per a la presentació i resposta de les preguntes amb resposta oral.

Discussió del Dictamen del Projecte de Llei que crea l'Entitat Autònoma d'Organització d'Espectacles i Festes

Passem, doncs, al primer punt de l'ordre del dia, que és el Dictamen del Projecte de Llei que crea l'Entitat Autònoma d'Organització d'Espectacles i Festes.

D'acord amb el Reglament, si el Consell Executiu vol presentar la seva iniciativa, o si un Diputat ha estat encarregat per la Comissió per a presentar el dictamen, poden fer-ho per espai de quinze minuts. *(Pausa.)*

No essent així, passem directament a la discussió del dictamen, començant per les esmenes a la totalitat. Hi ha dues esmenes a la totalitat, una presentada pel Grup Socialista, i una altra pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat; totes dues proposen el retorn del Projecte de Llei al Govern; per tant, hi haurà una sola votació després que cada una hagi estat objecte d'un torn a favor i d'un torn en contra. L'esmena número 1 és la del Grup Socialista. Per a defensar-la té la paraula el Diputat senyor Felip Lorda.

El Sr. LORDA: El nostre Grup, senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, ve a mantenir davant el Ple tres —una d'elles a la totalitat— de les catorze esmenes que va presentar en Comissió al Projecte de Llei que crea l'Entitat Autònoma d'Organització d'Actes Culturals, i que ara ja ve canviat de denominació; una denominació molt més humil, per no dir humiliant. Aquest Projecte de Llei publicat al *Butlletí Oficial del Parlament* número 28, del 13 d'abril proppassat, consta de catorze articles, una disposició transitòria i dues disposicions finals, i va ser rebut en Comissió amb un total de quaranta-cinc esmenes, dues d'elles a la totalitat. La proporció és ben eloqüent. Vull dir que, de bell antuvi, el text del Govern no agradà a ningú. Posem-ho d'una altra manera: al Projecte de l'Executiu només hi havia dues maneres, dues possibilitats de no presentar-hi esmenes, o bé ser-ne l'autor, o el coautor, no conèixer-lo, o haver-lo llegit d'una manera molt distreta. Nosaltres el vam llegir molt atentament, i molt críticament, com cal, i, per això, el primer que se'ns va acudir després va ser presentar una esmena a la totalitat, de retorn al Govern. I, si de cas aquesta no prosperava com era previsible, atesa la correlació de forces existents, vam presentar també una sèrie atapeïda d'esmenes a l'articulat; tan atapeïda que tot plegat venia a constituir un text alternatiu complex, d'un esperit i d'un caràcter ben diferents —per no dir oposats— al del Projecte enviat pel Govern.

Efectivament, el Projecte de Llei que crea l'Entitat Autònoma d'Organització d'Actes Culturals, tal com ens el va fer arribar el Consell Executiu, en el seu article tercer deia: «són funcions de l'Entitat Autònoma d'Organització d'Actes Culturals: a) Organitzar espectacles, festes, certàmens, congressos, conferències, exposicions, manifestacions folklòriques, aplecs, homenatges i tota mena d'actes culturals programats pel Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació, i d'altres que li siguin encomanats pel Consell Executiu. b) Celebrar convenis i concerts amb institucions públiques i privades per a portar a terme les tasques de la seva competència. c) Celebrar contractes

d'arrendament de béns, de serveis, d'obres, de compra-venda, de subministrament, de dipòsit laboral, i d'altres tipus, que siguin necessaris per al compliment dels seus objectius. d) Totes les gestions que siguin necessàries per a desenvolupar i executar els plans d'actuació del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació programats per a difondre la cultura.»

És a dir que aquest organisme, quant a l'ampli i de vegades no ben delimitat ni ben parcel·lat domini de la cultura, ho podia fer literalment tot, no en ús de la discrecionalitat pròpia de l'Executiu, pròpia del seu *status* jurídico-polític, sinó en virtut d'una llei especial com era la que proposava el Projecte. I en mans de qui quedava aquesta mena de monopoli legalitzat? Ens ho diuen els articles cinquè i sisè del Projecte: «l'Entitat Autònoma d'Organització d'Actes Culturals es regirà pels dos ens següents: el Consell d'Administració i el Gerent». Article sisè: «El Consell d'Administració estarà format pel President, el Vice-president, els vocals i el Secretari. En serà president el Conseller del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació; la Vicepresidència correspondrà al Director General d'Activitats artístiques i literàries; els Vocals del Consell seran els següents: dos representants del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació, un representant del Departament de Governació, un representant del Departament d'Ensenyament, un representant de la Direcció General de la Joventut, i un representant del Departament d'Economia i Finances.»

La cosa era perfectament clara, el monopoli cultural que es pretenia sancionar amb la llei quedava en mans del Consell Executiu, en general, i del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació, en particular. Això ens produeix inevitablement una certa alarma i molta suspicàcia. Fins i tot vam arribar a pensar si el Projecte de Llei no era un intent de ratificació legislativa d'una decisió ja presa, com quan un autor teatral escriu una peça destinada a la interpretació d'una determinada actriu o d'un actor. En tot cas, ens semblà francament una aberració. La cultura, tant si es veu en el sentit més ampli com en el més restringit, obeeix a uns estímuls que el poder polític ha establert, sigui qui sigui l'exercitant, i de cap manera no es pot estroncar ni tampoc administrar, ni tan sols, gosaria dir, preveure. La cultura és un producte de les necessitats físiques i psíquiques de l'ésser humà que es manifesta espontàniament i que requereix, per tant, la llibertat. Justament la cultura específicament catalana n'és una de les proves més definitives; la nostra cultura s'ha fet en la llibertat i amb la llibertat, i sempre en contra de tot intent de coartar-ho. El poder polític, l'actual poder polític de la Generalitat, el qual per les seves arrels històrico-institucionals, i per ser l'assoliment d'una lluita secular del poble de Catalunya, no tenim inconvenient a veure'l com un aspecte de la cultura catalana d'avui, incorre en contradicció greu en voler interferir en altres aspectes de la nostra cultura, aquells que més a prop es troben de la persona i dels espontanis moviments col·lectius, allò que expressa, de manera més genuïna, el sentir i les més íntimes necessitats del poble, de tot el poble, de totes les seves parts integrants, i em vull referir a això molt particularment, quant a casa nostra, als catalans d'adopció.

Vol dir això que el Govern no pot organitzar actes cul-

turals? De cap manera. Tot poder polític nacional, supralocal i local ho pot fer. Té potestat per a fer-ho, una potestat que li és pròpia, no atorgada per una llei especial. Per exemple, l'Ajuntament de Barcelona acaba d'organitzar una magnífica exposició, «Picasso i Barcelona», i les Diputacions organitzen sovint actes culturals, i el Consell Executiu ho ha fet, ho farà i ho continuarà fent. Allò, però, que no pot fer el poder polític quant a la cultura és suplantat el poble, i fer-ho sistemàticament; organitzar-li actes culturals sistemàticament. En aquest ordre de coses, l'únic que li pertoca a l'Executiu és auscultar-lo, el poble, i en tot cas, puix que disposa de mitjans econòmics i organitzatius, posar aquests mitjans a disposició de les iniciatives populars, de les iniciatives de la societat.

Per això nosaltres, després d'haver estat rebutjada en Comissió la nostra esmena a la totalitat, en elaborar les esmenes a l'articulat del Projecte vam començar ja per invertir el títol de la llei, i no vam ser els únics: allò que proposava el Projecte ho vam substituir per «Entitat Autònoma de Foment, Promoció i Realització d'Actes Culturals». Deixàvem així establert el criteri que havia de presidir l'elaboració de la resta de les esmenes, i que suposava una acció legislativa oposada, justament, al monopoli cultural i a l'exercici exclusiu d'aquest monopoli pel poder executiu. Això, val a dir-ho, tothom ho va veure prou clar, i en conseqüència es va produir un cert moviment de sobresalt i de retrocés per part dels Grups promotors o recolzadors del Projecte. Nosaltres vam aconsellar que aquest es retirés; no se'ns va escoltar, en definitiva. Aleshores, per tal de tirar endavant l'assumpte, a un dels Grups se li va acudir d'emprar un recurs força astuciós: reduir l'abast de la llei a la mínima expressió, la qual cosa fou acceptada per majoria. Així, doncs, ara es proposarà a aquest Ple que s'accepti la creació d'una entitat autònoma les funcions de la qual —esmenat en aquest sentit l'article tercer del Projecte de Llei— han de consistir en l'organització d'espectacles, festes, manifestacions folklòriques i aplecs, i costellades —va afegir *off the record* un bon amic amb evident sarcasme. Allò significava l'anihilament de la llei, tal com l'havia proposada el Govern, la qual cosa a nosaltres no ens va semblar pas malament. Esquifit com quedava no es va voler, però, desistir del Projecte: es va justificar aquesta pertinàcia argumentant que allò que se cerca no és altra cosa que l'agilització de la gestió econòmica i administrativa dels actes culturals que organitza l'Executiu, tot al·ludint així, mitjançant l'entitat autònoma, el règim ordinari d'intervenció.

Bé, això suscita un doll d'interrogants que ens tenen definitivament perplexos: agilitzar la gestió econòmica i administrativa de l'organització d'espectacles, festes, manifestacions folklòriques i aplecs?

A part que potser caldria concretar què s'entén per cadascun d'aquests termes, ¿és necessària una llei, tota una llei, per a portar a terme aquesta tasca de mera comptabilitat? No n'hi havia prou amb un decret, o menys encara, amb una simple reestructuració interna del Departament de Cultura o potser d'algunes de les seves Direccions Generals? L'existència d'aquesta entitat, no allunya del control parlamentari tot allò que pugui o es permeti de fer l'Executiu?

En suma, per no fatigar més l'atenció dels membres de

la Cambra, si en la seva versió original el Projecte de Llei conduïa a la suspecta legitimació d'un monopoli exclusiu del Govern en matèria de cultura, amb allò que significava d'agressió a tota altra iniciativa, fos privada o popular, en la seva versió esmenada majoritàriament condueix a la constitució d'una llogarrenca comissió de festes i a obrir una taquilla de pagaments. Allò era, als nostres ulls, una pretensió una mica delirant, i això darrer un atemptat contra la majestat de la llei.

Que se'ns digui, si no, quina aportació farà aquesta llei —si, com temem, és aprovat el Projecte— a la producció legislativa, veritablement legislativa, d'aquest Parlament.

Com que el nostre Grup no n'hi veu cap, no hi veu cap sentit, i pensa fins i tot que el Parlament està a punt d'infligir-se un cop de desprestigi, insistim que la Cambra doni suport a la nostra esmena a la totalitat de retorn al Govern del Projecte de Llei que crea l'Entitat Autònoma d'organització d'actes culturals o, com se'n diu ara, l'Entitat Autònoma d'Espectacles i Festes.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra té la paraula el Diputat senyor Camps.

El Sr. CAMPS I ROVIRA (*de l'escó estant*): Senyor President, si no hi hagués inconvenient, nosaltres voldríem acumular el torn en contra a l'esmena a la totalitat socialista i comunista.

El Sr. PRESIDENT: Cap inconvenient. Aleshores, per al torn a favor de l'esmena a la totalitat del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat té la paraula el Diputat senyor Folch.

El Sr. FOLCH: Senyor President, senyores i senyors Diputats, intervinc per defensar l'esmena a la totalitat de retorn al Govern que ha presentat el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya al Projecte de Llei que crea l'Entitat Autònoma d'Organització d'Actes Culturals. Les raons essencials que ens porten a defensar aquesta esmena a la totalitat són les següents.

Primer: la proposta de creació de l'Entitat Autònoma d'Organització d'Actes Culturals no té precedents, que coneguem, dins el nostre àmbit cultural, i es fa, al nostre entendre, sense prou justificació. El Projecte de Llei parla en aquest sentit, en funció de les específiques relacions contractuals que són usuals en el món de l'espectacle, de la necessitat de l'agilització de la gestió als serveis. És cert que al món de l'espectacle són usuals específiques relacions contractuals, però això no justifica, al nostre entendre, la creació de l'Entitat Autònoma, si més no amb l'abast que li dona el Projecte de Llei. Sense anar més lluny, ni l'Estat espanyol, ni la Comunitat Autònoma Basca, ni l'Ajuntament de Barcelona, per posar tres exemples significatius, no compten amb entitats autònomes equivalents a la que se'ns proposa i, en canvi, organitzen sovint espectacles i actes culturals. Per què? Perquè les activitats culturals, els espectacles culturals es poden organitzar si hi ha un mínim de previsió, pels canals administratius habituals. Cal, això sí, aquest mínim de previsió.

Segon: l'experiència d'actuació del Departament de Cultura no és suficient tampoc, o no se'ns ha explicat prou, per a justificar la creació d'aquesta entitat autònoma. No se'ns ha dit en cap moment quan i com, en

virtut de quines dificultats concretes, s'ha trobat el Departament de Cultura amb la necessitat d'un organisme com el que ara se'ns proposa de crear.

Tercer: tal com és prevista en el Projecte de Llei, l'Entitat Autònoma comptaria amb una capacitat, pràcticament il·limitada, d'actuació en el terreny de la política cultural. Aquesta amplitud tan gran de competències, que contrasta amb la manca de justificació abans esmentada, podria donar pas a un intent de dirigisme cultural, el qual aniria contra el pluralisme estètic i ideològic que necessita la cultura per a desenvolupar-se amb plenitud i llibertat. Naturalment que el Consell Executiu i el Departament de Cultura ens poden dir que res més lluny de la seva intenció que fer dirigisme i intervencionisme, i nosaltres no volem fer aquí judici d'intencions. Quan parlem de dirigisme, parlem de les possibilitats que dona el Projecte de Llei a l'Entitat Autònoma i parlem, malauradament, d'actuacions de la Conselleria de Cultura en el camp de la política teatral i en el camp de la política musical.

Quart: aquesta Entitat Autònoma podria arribar a ser un organisme competitiu amb les institucions públiques i privades que en tot el país, i sovint amb gran esforç i sacrifici, han assegurat al llarg dels darrers anys la continuïtat i el desenvolupament de la nostra cultura. En tot cas, creiem que l'Entitat Autònoma hauria de tenir un caràcter de suplència per tal de fer allò que no poden dur a terme les institucions públiques i privades que actuen en el camp cultural, i mai no hi hauria de competir. També aquí l'exemple de Fòrum Musical, l'absorció del qual feta pel Consell Executiu va produir gran inquietud en els medis musicals i de promoció de la música, no ens deixa ser gaire optimistes.

Cinquè: el Projecte de Llei pot obrir una porta a la privatització de la gestió cultural de la Generalitat i l'afavoriment d'empreses de signe polític coincident o proper al Govern, quan preveu, en l'article quart, la participació de l'Entitat Autònoma en consorcis i societats mercantils.

Sisè: el Projecte de Llei permet que l'Entitat Autònoma obtingui beneficis, els quals poden servir, teòricament, tant per a finançar-se ella mateixa, al marge dels pressupostos oficials i al marge, per tant, de tot control parlamentari, com per a finançar la Generalitat mateixa. També permet eventualment d'obtenir subvencions d'entitats, per exemple, de les Caixes d'Estalvis, que, si s'adrecessin preferentment a l'Entitat Autònoma, podrien significar l'estrangulació de moltes iniciatives, especialment de moltes iniciatives dels ajuntaments. Els prestigi social i polític de la Generalitat podria canalitzar cap a l'Entitat Autònoma les subvencions culturals de les Caixes, i això, repeteixo, podria tenir un efecte desastrós per a multitud d'iniciatives que ara se sostenen en gran part gràcies a aquestes subvencions.

Setè: ens sembla especialment greu que el Projecte de Llei no prevegi la possibilitat del control parlamentari. L'autonomia de l'Entitat, per tant, ho és sobretot en relació amb el Parlament de Catalunya. És indispensable, creiem nosaltres, que una entitat amb competències tan àmplies i amb tanta possibilitat d'influència social no resti al marge del control que els parlamentaris poden exercir i han d'exercir en nom i representació de tots els ciutadans.

Aquestes són les raons essencials que porten el nostre

Grup parlamentari a defensar una esmena a la totalitat al Projecte de Llei que crea l'Entitat Autònoma Organitzadora d'Actes Culturals i a demanar a tots vostès que votin favorablement aquesta esmena a la totalitat i, per tant, la seva devolució al Govern. Anuncio ara que nosaltres votarem favorablement l'esmena a la totalitat que ha presentat el Grup Socialista, perquè respon a uns pressupòsits essencialment semblants als nostres. Naturalment, no vull amagar que darrera la nostra esmena a la totalitat i darrera les esmenes parcials —tres només— que nosaltres defensarem, hi ha una concepció diferent del que hauria de ser aquesta entitat autònoma, hi ha una filosofia diferent de com s'ha de tractar des del Govern el món tan complex i ric de la cultura. La nostra és una concepció pluralista, i per això volem impulsar i fomentar el pluralisme estètic i ideològic. La nostra és una concepció participativa, i per això volem combatre el dirigisme i la intervenció, i volem, en canvi, crear un marc que permeti i propiciï el lliure desenvolupament de la cultura a través del lliure desenvolupament de les entitats culturals, tant les públiques com les privades. I, si se'm permet, també diré, i amb això acabo, que la nostra concepció del fet cultural i de la política cultural és més adequada que la del Consell Executiu a les necessitats i als problemes que té plantejats el nostre món cultural de cara a la creació i a la difusió de la cultura, i és més adequada que la que ens proposa el Consell Executiu; entre altres raons, perquè partim d'una pràctica molt arrelada i d'una experiència molt lligada als sectors artístics i culturals, els sectors que el Consell Executiu no ha consultat i que ha ignorat en elaborar el Projecte de Llei i de la veu dels quals, que s'ha expressat en els mitjans de comunicació contra aquest Projecte de Llei, nosaltres ens fem avui ressò davant el Parlament de Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El torn en contra?

El Sr. ALAVEDRA (*de l'escó estant*): El Diputat senyor Descals.

El Sr. PRESIDENT: El Diputat senyor Descals, del Grup parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. DESCALS: Molt Honorable senyor President, il·lustres membres de la Cambra. Davant d'aquest cúmul de raons, creiem que és important fer una mica d'història sobre l'Entitat Autònoma.

Quan el dia 4 de març d'enguany, a dos quarts d'una del migdia, en la sessió tinguda per la Comissió que estudiava els pressupostos de la Generalitat presentats pel Consell Executiu en la part corresponent a cultura, fou requerida la presència del senyor Albert Manent, Director General d'Activitats Artístiques i Literàries, de la senyora Aina Moll, Directora General de Política Lingüística, i del senyor Lluís de Carreras, Secretari General Tècnic, se'ls suggerí i recomanà la constitució d'una entitat autònoma per a la consecució d'una major eficàcia i operativitat en la gestió i execució material dels actes culturals, en general, propis del Departament.

La idea fou acollida amb un gran interès pels representants del Departament, i immediatament es confeccionà el Projecte de Llei que avui s'ha de debatre. Paradoxalment, dues esmenes a la totalitat, una del Grup parlamentari del Partit dels Socialistes de Catalunya i una altra del Partit Socialista Unificat de Catalunya, foren presentades de

bracet el 19 de maig d'enguany. I diem paradoxalment perquè la idea inicial suggerida en la dita Comissió de Pressupostos queda molt lluny de les esmenes fetes pels dos Grups parlamentaris abans esmentats. Voldríem fer-ne breument un balanç.

El Grup parlamentari del PSC jutjava el projecte de treball de maldestre, improbable o reprobable, i feia al·lusions al benvolgut, multiinterpretat i polifacètic Shakespeare, del qual, des del «to be or not to be» fins al «frailty, thy name is woman», un pot fàcilment extreure'n tota mena de pensaments i citacions idònies.

El Grup parlamentari del PSC deia, i diu, que el present Projecte de Llei no s'adequa, ni pel seu contingut ni per la seva forma, a allò que ha d'ésser una regulació específica i coherent d'un organisme autònom per a la gestió d'actes culturals. És clar que les competències que el Grup parlamentari dels Socialistes de Catalunya volen donar a l'Entitat Autònoma no són, ni de bon tros, les que el Departament desitja. Mentre que a les esmenes presentades veiem unes competències, com les de promoció, foment d'actes culturals, coordinació —i en el consell d'administració, la intervenció directa de les entitats supracomarcals i la Corporació Metropolitana de Barcelona—, el Departament de Cultura manté el criteri que és ell, i en darrer terme el Consell Executiu, el responsable de promoure, coordinar i fomentar, és a dir, programar, a través de la seva política, sempre controlable per aquest Parlament, l'acció cultural del país.

Es a través d'altres canals i no dels de la possible Entitat Autònoma que el Departament estableix els oportuns contactes amb les entitats supramunicipals i la Corporació Metropolitana de Barcelona. Per tant, sense promiscuïtats i sense aiguabarreig, les competències atribuïdes a l'Entitat Autònoma serien limitades, de fet, a aquelles que li foren encomanades pel Departament, tal com s'estableix en l'Exposició de Motius del Projecte.

Quant a l'esmena a la totalitat presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, presenta unes característiques tan crítiques davant les quals ens és difícil de trobar una frase prou subtil, adequada a Shakespeare, i hauríem d'anar a abeurar-nos en fonts més pregones. S'acusa el projecte de manca de justificació, és a dir, d'inoportú, d'àmbit excessivament ampli, com si la Conselleria abdiqués la direcció de l'acció cultural —digueren en la sessió tinguda en Comissió—, quan, de fet, és pensada per a realitzar les gestions i els pagaments de les activitats culturals de tota mena, originades per la política del Departament i especificades en l'article tercer del Projecte. És sabut que l'organització d'actes culturals de tota mena origina despeses econòmiques que, amb una maquinària de l'Administració feixuga i complexa, són retardades considerablement en el seu aspecte econòmic. L'entitat en permetria l'agilització, sense que en sortís perjudicada la intervenció de la Generalitat, ja que el Projecte de Llei estableix els mecanismes de control adients per a la legalitat de les seves funcions. En el segon punt, s'acusa el Departament de manca d'experiència i de poques explicacions; precisament per l'experiència acumulada, el Departament creu que aquesta entitat és necessària per al millor funcionament en tots els seus aspectes. D'altra banda, la informació directa no ha estat mai marginada pel Depar-

tament, ni en les Comissions ni en el Ple, ni en la Ponència, si ha calgut; el *Diari de Sessions* n'és testimoni.

En el tercer punt, més endavant, se'ns diu que aquest organisme podria donar pas a un intent de dirigisme que comptaria amb una capacitat pràcticament il·limitada. La resposta és el mateix Projecte, en l'article tercer del qual es limita, tothora, la seva actuació, mitjançant les directrius del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació.

El Conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació es reserva les competències que li corresponen i, com a membre del Consell Executiu, té la direcció de la política cultural i compareix davant el Parlament cada vegada que se li ho demana per donar compte de la seva activitat i del seu Departament, tal com és previst en la legislació.

En el punt 4 es presenta l'entitat autònoma com un organisme competitiu, amb les institucions públiques i privades del país. Hem d'ésser forçosament reiteratius. L'entitat autònoma organitzarà, gestionarà, només allò que el Departament li encomani; mai no podrà interferir en l'activitat cultural de les institucions públiques i privades del país, ni tan sols podrà fer-se càrrec de cobrir els espais culturals buits, per manca de capacitat. La suplència serà establerta, si cal, pel Departament, d'acord amb les seves pròpies directrius i responsabilitats. Cal aquí remarcar que, en més d'una ocasió i des d'aquesta tribuna, l'Honorable Conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació ha deixat ben clar el seu respecte més estricte envers totes aquelles entitats públiques i privades al servei de la cultura i llurs decisions.

Quant al punt cinquè, quan se'ns diu que el Projecte pot obrir una porta a la privatització i al favoritisme, obliden que l'acció d'un ens públic és sempre controlable, que aquest simplement s'encarrega de dur a terme la gestió en el camp cultural, que prèviament el Departament i el Consell Executiu han aprovat i que és regulada per la Llei de Contractes de l'Estat d'Entitats Estatals Autònomes.

En el punt sisè, l'esmena a la totalitat del PSUC descobreix, en el Projecte, uns possibles beneficis que li permetrien d'autofinçar-se o, fins i tot, de finançar l'Executiu i, a més, la possible estrangulació de moltes iniciatives, especialment dels ajuntaments, si no poden obtenir subvencions d'entitats, per exemple, de les Caixes d'Estalvis.

Bé, en primer lloc, l'entitat autònoma que es proposa estaria sotmesa a la Llei d'Entitats Estatals Autònomes i a la Llei Pressupostària. La destinació dels beneficis de l'entitat seria la que, legalment, fos prevista. En segon lloc, el Departament no entra en col·lisió amb els municipis, en la realització de la política cultural, ans al contrari: en l'organigrama del Departament hi ha una secció de relacions amb l'Administració i les associacions culturals dins el servei de promoció cultural, que té cura de coordinar la política municipal amb la del Consell Executiu. En tot cas, cal recordar una vegada més que l'entitat autònoma es proposa dur a terme aquells projectes que aprovi, definitivament, l'Executiu, i la responsabilitat, òbviament, recau sobre el Departament i l'Executiu i no sobre l'entitat autònoma.

I, a l'últim, s'acusa l'entitat d'ésser autònoma, sobretot en relació amb el Parlament. D'acord amb la legislació vigent, els pressupostos de l'entitat autònoma serien aprovats anualment pel Parlament i, per tant, controlats; no

cal tenir por, doncs, de la seva autonomia. Per totes aquestes raons que nosaltres —el Grup parlamentari de Convergència i Unió— considerem de pes més que suficient, demanem a la Cambra que tingui en compte la nostra exposició i voti negativament ambdues esmenes a la totalitat presentades pel Grup parlamentari del Partit dels Socialistes de Catalunya i del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Els Grups parlamentaris que no han intervingut en el debat poden fixar la seva posició amb intervencions de deu minuts com a màxim. El Diputat senyor Planasdemunt té la paraula en nom del Grup dels Centristes.

El Sr. PLANASDEMUNT: Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument, per estalvi de temps parlamentari, jo fixaré la posició del nostre Grup, quant a aquest Projecte de Llei que crea una entitat autònoma.

Com abans l'amic i Diputat al Parlament de Catalunya del Grup de Convergència, el senyor Descals, deia, hauríem de remuntar-nos una mica en la història, per sebre per quina raó es va crear i es va demanar la creació d'aquesta entitat autònoma. No repetiré les seves paraules, ja que ell ho ha explicat, quan deia que en la discussió de pressupostos es feia necessari, a fi i efecte de poder finançar un teatre, concretament, que ja s'havia llogat al seu dia, crear un ens autònom que li permetés el seu finançament i administració. Nosaltres votarem «no» a les esmenes a la totalitat que presenten el Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya i el del Partit Socialista de Catalunya, perquè considerem que la seva filosofia en la concepció d'aquest Projecte de Llei difereix un xic de la que ha proposat en el Projecte de Llei el Grup proponent, a la qual nosaltres mateixos ens atenim. Nosaltres creiem —el Grup de Centristes de Catalunya— que el Consell Executiu ha d'assumir les responsabilitats; ens demana la creació d'un ens de gestió administrativa —això van ser les paraules dites per boca del senyor Narcís de Carreras en Comissió— a fi i efecte d'agilitzar —aquestes foren les paraules emprades— la tasca i el treball de la Conselleria i del Departament de Mitjans de Comunicació.

És cert que en un organisme autònom d'aquesta naturalesa, si s'hi comencen a barrejar pel mig en la composició del seu Consell Executiu uns elements que possiblement a molts d'aquesta Cambra els agradaria que hi fossin, aleshores, el que veu difícil el nostre Grup seria que pogués realitzar amb eficàcia aquesta tasca.

Li vindran marcades la seva línia d'actuació i la seva organització per la mateixa Conselleria; per tant, a qui es podran demanar responsabilitats polítiques el dia de demà, si la seva tasca és bona o ha estat dolenta, serà a aquesta Conselleria. Nosaltres creiem que no es pot escapar gens ni mica del control parlamentari la tasca que porti a terme aquesta entitat autònoma, perquè, al cap i a la fi —i també s'ha dit en aquesta tribuna—, els pressupostos que hauran de donar finançament a aquesta entitat hauran de ser aprovats en la partida corresponent, aquí, en aquesta Cambra i, a més a més, l'Estatut d'Autonomia ens reconeix un dret a aquesta Cambra, que és el dret del control parlamentari, i això serà —ho espero i ho desitjo— exercit

al seu dia, amb tota la rigorositat, si hi ha alguna desviació en aquest ens autònom que avui es pretén crear.

Crec que són suficients les nostres paraules per a clarificar la nostra posició i quin és el sentit de la nostra votació, que ja he anticipat.

Gràcies, senyores i senyors Diputats; gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: No havent-hi cap més intervenció, passem, doncs, a la votació sobre el retorn o no al Consell Executiu, com proposen les dues esmenes del Grup Socialista i del Partit Socialista Unificat.

Els senyors Diputats que estiguin a favor del retorn, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstenen?

Les esmenes a la totalitat han estat rebutjades per 53 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Passem, doncs, a la discussió de l'articulat, començant per l'article primer, al qual hi ha presentada una sola esmena, la del senyor Ramon Viñals.

El senyor Ramon Viñals té la paraula per a defensar-la.

El Sr. VIÑALS: Senyor President, abans de començar voldria demanar si seria possible acumular en un sol torn la defensa de totes les meves esmenes, llevat de la 16, que reservaria per a un altre torn.

El Sr. PRESIDENT: No hi ha inconvenient; crec que, al contrari, facilita el treball de la Cambra.

El Sr. VIÑALS: Gràcies, senyor President. Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, per economia de temps he volgut acumular la defensa de totes les meves esmenes, llevat d'una que reservo per al final, perquè està una mica fora del context general que té el sentit del text esmenat.

Com les senyores i els senyors Diputats podran observar, el conjunt de les meves esmenes ve a ésser com una esmena a la totalitat amb text alternatiu. Amb aquesta situació, podríem dir que molts dels meus arguments són els arguments que ja aquí els representants del Grup del Partit Socialista i del Partit Socialista Unificat han explicat. Jo crec que aquesta coincidència d'intencionalitat quan, a més, estic veient que s'està donant en quatre o cinc dels grans temes que tenim avui dia en tràmit dins aquest Parlament, aquesta coincidència no pot ser fruit simplement d'una casualitat, ni tampoc d'una coincidència ideològica que no existeix. Aleshores, hem de creure que només es pot atribuir aquesta similitud en el plantejament a una certa racionalitat a l'hora d'analitzar el contingut de l'articulat de les lleis. Racionalitat, d'altra banda, que era relativament fàcil quan teníem a les mans un text tan pobre com el que ens va venir com a Proposició de Llei que creava l'Entitat Autònoma d'Organització d'Actes Culturals i que ara, després de passar per Comissió, ha estat degradada a Entitat Autònoma d'Organització d'Espectacles i Festes, amb un contingut encara més pobre. Aquesta degradació és un fet absolutament inusual en els treballs d'aquesta Cambra.

Anant ja a les meves esmenes, de què, amb un sentit de bloc, voldria explicitar el contingut als senyors Diputats, els diré que l'esmena número 3, la número 4 i també la número 18 fan simplement menció del nom que es dona a l'Entitat. I com ha dit molt bé abans el Diputat senyor Fe-

lip Lorda, en aquest cas concret el nom ja fixa exactament l'abast i la intencionalitat que es vol donar al Projecte de Llei. Aquest Diputat, amb aquestes esmenes, introduïa un nom: el nom d'Institut d'Acció Cultural de la Generalitat, nom dintre de la línia de la intencionalitat legislativa, que jo en diria de la pre-guerra, quan es van constituir moltes entitats amb aquest nom. És clar, un institut cultural o d'acció cultural de la Generalitat té un abast i té una presència molt superiors a la que estem ara discutint aquí. I aquesta jo crec que era la intenció de gran part dels senyors components de la Comissió Cultural. D'altre costat, han de tenir vostès en compte que la mateixa llei, el Projecte de Llei, en la seva Exposició de Motius, comença dient: «El desenvolupament i l'execució de les competències que corresponen a la Generalitat de Catalunya segons l'article 9 de l'Estatut d'Autonomia», cosa que són, certament, frases molt solemnes; caldria esperar que a continuació d'aquest «desenvolupament» i d'aquesta «execució de competències» hi hagués quelcom més que no pas una empresa estatal d'espectacles i festes. Jo diria que començar amb grandiositat i acabar amb pobresa sempre serà un mal camí.

A part d'això, a part d'això, si a un nom li corresponen unes funcions, en un organisme autònom, per la mateixa llei estatal que regula els organismes autònoms, han de ser perfectament determinades —jo diria amb certa exactitud, molt exactament— quines són les funcions que ha de tenir. I aquí és on hi ha la gran diferència entre la meva esmena número 6 a l'article 3, que és l'article fonamental que aguanta tota la llei, i l'article 3 del Projecte que es posarà aquí a votació. Tal com està en el text que aquí es posarà a votació, diu: «Són funcions de l'Entitat Autònoma d'Organització d'Espectacles i Festes: a) l'organització d'espectacles i festes.» Naturalment. I això no és altra cosa que un organisme que pot perfectament convertir-se en la superempresa promotora d'artistes, espectacles i festes. Perquè quan el Diputat senyor Descals ens ha fet la història, certa a més, que el naixement d'aquesta idea arrencava d'un suggeriment d'una Comissió de Pressupostos, això no justifica, sota cap concepte, que s'abasti quelcom que no és pel que se li va dir, simplement, d'agilitzar els pagaments, sinó que, la llei, cal entendre-la tal com està escrita, perquè no es poden permetre interpretacions o promeses d'interpretació. Aquí diu organitzar, i qui organitza, organitza. I, per tant, la llei és lesiva per a dos dels grans estaments que hi ha a Catalunya en el camp de la cultura. I m'explicaré. Tenim, d'un costat, les empreses amb fi de lucre comercial que organitzen espectacles, empreses lícites —el lucre comercial moltes vegades és més teòric que pràctic—, però que, en qualsevol comunitat d'aquest món, fan un servei cultural irremplaçable. Les segones organitzacions que queden lesionades per la llei són aquestes mils i mils d'entitats privades, fenomen únic exclusiu i típic de Catalunya, que existeixen a tots els pobles i poblets, que fan mil i una diferents manifestacions culturals, a base de vocació pròpia, a base, moltes vegades, de pagar els diners de la butxaca dels promotors, i que són les que han mantingut, i cal no oblidar aquest punt, són les que han mantingut la cultura del nostre país a través de tots aquests anys de dictadura. Hi ha un tercer estament, que són els ens locals, que també intervenen, però

normalment, excepte ajuntaments molt grans, ho solen fer en col·laboració amb aquestes entitats privades que organitzen actes culturals.

Aleshores, la Generalitat es presenta amb una empresa d'organització. Lesiona, com he dit, l'empresa privada perquè actua amb exclusivitat i amb «dumping», perquè és capaç de generar actes i espectacles a uns costos i a uns preus que poden fer trontollar les ja molt febles organitzacions comercials. Organitzacions comercials que, a més a més, a causa de la seva diversitat, tenen uns encerts —els altres tenen èxits—, però quan ho fa la Generalitat, i és una de sola, si ho fa malament, tot queda malament —que aquest també és un inconvenient de fons—, i després, certament, minvaran, minvaran molt les actituds vocacionals de les entitats privades. Perquè si hi ha una entitat, per exemple —jo no puc ara anomenar-ne una perquè seria, diguem-ne, deixar les altres i no anomenar-les aquí—, però si n'hi ha una que, per exemple, cada any organitza una colla de concerts al barri gòtic de Barcelona, doncs aquesta pot dir: bé, com que aquest any ho farà la Generalitat, doncs jo ja no m'hi mullo. O sigui, això comporta un retrocés. És un retrocés important; un retrocés en què, a més a més, cal tenir en compte una cosa— no existeix encara la llei, potser existirà d'aquí a una hora, però no existeix—, que és que, sense que existeixi aquesta llei, les activitats totals culturals del nostre país sembla que més aviat ja tenen tendència a baixar. Ara, tot i que hi ha una política de subvencions —i al tema de les subvencions em referiré més endavant—, sembla que ara hi ha molta menys producció cultural que la que hi havia fa quatre, cinc, sis, deu, quinze anys enrera.

Aquest Diputat, amb les funcions dintre d'aquesta filosofia que atribuïa a aquest organisme de la Generalitat, obviava completament a la paraula organitzar i, per tant, només hi havia el que sí cal que fes la Generalitat: fomentar, estimular, coordinar, planificar, col·laborar i, en un punt determinat, perquè algun senyor Diputat no ho pugui criticar, que és el punt E, en el qual dic: «organitzar actes culturals», cal dir que diu «quan per les seves característiques o pel seu abast ni les corporacions locals ni les entitats culturals privades no puguin assumir-los»; perquè, per exemple, l'any que ve, en el qual tenim un esdeveniment com els Mundials, en el qual segurament la Generalitat bastirà una sèrie d'actes col·laterals al seu entorn, pot haver-hi actes que no estiguin a l'abast del que fan avui dia les entitats privades.

Un tema al qual he fet menció abans és el tema de la subvenció. Aquest és el gran tema, el tema de les subvencions. Jo crec que la Conselleria de Cultura —i per dir-ho amb redundància— no té per què fer cultura. La cultura ja existeix, ja hi és. Ha d'impulsar-la; però, a més a més, amb una política molt acurada. I no ens pensem que jo, perquè digui que no ha d'organitzar —que per a mi és claríssim que no ha d'organitzar—..., ja hi ha qui té la vocació d'organitzar. A més a més, no vol dir això que només hagi de subvencionar; perquè subvencionar és també una qüestió que s'ha de prendre amb molta cautela. No sempre el fet de subvencionar dona els resultats que es busquen. La subvenció sempre es presta al greuge comparatiu. I subvencionar pot portar que hi hagi una certa paralització també de la cultura vocacional que fan les entitats priva-

des quan pensin que si no hi ha subvenció no fem res, o que jo he tingut menys subvenció que l'altre i, aleshores, em retiro. Vull dir que aquest és un tema delicat, però, en tot cas, jo creia que aquest organisme podia aprofitar-se perfectament en un tema que era el de controlar les subvencions i la manera de donar-les, cosa que el Grup del Govern va rebutjar en Comissió. Però per l'altre costat he quedat molt sorprès quan el mateix senyor Conseller de Cultura, en unes declaracions que ell ha fet a la premsa respecte a les subvencions a diversos estaments teatrals, companyies i locals, fa menció de l'oportunitat d'aquesta llei en funció que aquest organisme podrà canalitzar aquestes subvencions. Per tant, no tan equivocant, si és que la transcripció periodística era el que allà es llegia, doncs, si és que el tema entra o no entra dintre de l'oportunitat.

Un dels temes que vam discutir, que seria l'esmena número 8, era la possibilitat de tenir un registre de les entitats culturals: aquesta gran pedrera, aquesta gran riquesa de la nostra cultura arreu del país. El Grup del Govern va dir que ja en tenien una relació, o l'estaven fent. Però, malgrat tot, es creia que era important el fet de poder tenir un registre establert on totes les entitats que existissin poguessin inscriure's, poguessin estar classificades, i que, a més a més, aquestes entitats així tenien una coordinació, sabíem on estaven, sabíem des de quan existien i, a través de totes les dades que en teníem i el control, és com podíem saber si calia o no calia en el seu cas acollir-les a la política de subvencions. Això estava relacionat amb les esmenes que ja no comentaré perquè han quedat clares: és la número 13, la número 14, en l'apartat D, on s'establien les mecàniques de control de les subvencions, i en una Disposició Final Segona, que era l'esmena 15, on se suprimia la Comissió de Subvencions Culturals del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació, creada per ordre de l'1 d'octubre del 80, amb la qual cosa crec que es feia un gran favor a la política de govern i a la mateixa Conselleria, perquè treure de la Conselleria, cap a un organisme autònom, que tenia un Consell d'Administració prou representatiu, treure-li tota la política de subvencions, no és sinó fer-li un favor a la Conselleria perquè d'aquesta manera el greuge sempre possible polític de clientelisme, eh?, de donar les subvencions de manera prou discriminada, doncs, quedava obviat i aquesta acusació —que per bé que ho faci la Conselleria sempre pot succeir— quedava fora del tema del Govern i dintre de l'Entitat.

En fi, senyores i senyors Diputats, tota la filosofia de la idea d'aquest Diputat venia resumida en l'esmena número 17, que era la de l'Exposició de Motius on es deia: «La necessitat de donar suport a totes les activitats culturals que es manifestin a Catalunya, gràcies a les iniciatives de persones i d'entitats públiques i privades, fa adient la creació de l'Institut d'Acció Cultural de la Generalitat, el qual, gaudint de personalitat jurídica pròpia i completa autonomia administrativa i econòmica, podrà portar a terme, amb agilitat i eficàcia, una àmplia acció de suport a la promoció cultural. I això, tant mitjançant subvencions econòmiques o ajuts específics, com coordinant i estimulants les activitats que, en relació amb aquesta finalitat, sorgeixen constantment al nostre país gràcies a l'existència d'un gran nombre de persones i institucions que tradicionalment ja dediquen els seus afanys a organitzar tota mena

d'actes i treballs per tal de promocionar les més diverses manifestacions de la cultura.»

Contra això cal fer menció de la tossuderia que la mateixa Conselleria ha tingut en no voler modificar el text, no amb les esmenes d'aquest Diputat, sinó ni tan solament amb les esmenes d'altres Grups, acollint tan sols l'esmena d'un Grup, que necessitava per obtenir els seus vots, i que ha estat la causant de l'enorme rebaix que ha tingut la Llei.

Perquè vegin el senyors Diputats que el tema no és tan clar com ens el pintava el senyor Descals, el Diputat senyor Descals, en aquesta llei el Govern va estar seriosament a punt d'admetre que se l'enduia; va arribar a venir un senyor Director General a parlar del tema, i en un moment de votació en Comissió, en el seu article tercer, que recull les funcions, que és la clau, un dels Grups que ara li dona suport va estar tanmateix dubtant si votava en contra, perquè llavors, deixant la Llei sense aquest article, quedava buida de contingut i no hi havia més remei que arribar a un compromís que satisfés tothom.

Com a nacionalista que sóc, em dol molt que a un tema tan important de la cultura no se li hagi volgut donar més volada que aquesta, i tal com he començat la meua intervenció, em dol que després de les paraules que diuen «el desenvolupament i l'execució de les competències que ens dona l'Estatut d'Autonomia», s'acabi amb aquest text tan minso. Però la voluntat del Parlament ja es pot intuir, i, per tant, una vegada explicat el sentit de les meves esmenes, que ve a ser una mica, arrodonit, el que ja havien dit —i que faig meu— els Grups del PSU i del PSC, anuncio que, per economia de temps d'aquest Parlament i com que són moltes esmenes, retiro totes aquestes esmenes de la votació, i, per tant, només quedarà vigent l'esmena número 16.

Gràcies, senyores i senyors Diputats; gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, el Diputat senyor Viñals, havent retirat les deu esmenes que havia defensat, no queda cap esmena ni a l'article primer ni a l'article segon. Aleshores, si cap dels senyors Diputats no hi té inconvenient, votariem el text del Dictamen, conjuntament per als articles primer i segon. D'acord?

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen —articles primer i segon—, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstenen?

Els articles primer i segon del Dictamen han estat aprovats per 66 vots a favor, 47 en contra i cap abstenció.

A l'article tercer hi ha una esmena, la número 5, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. Per a defensar-la, té la paraula el senyor Xavier Folch.

El Sr. FOLCH: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en la meua intervenció anterior he dit que defensariem una esmena a la totalitat i tres esmenes parcials. Això, en bona pràctica parlamentària, era incorrecte, perquè no sabíem, teòricament, què passaria amb l'esmena a la totalitat. Però, és clar, vull dir que no ha estat un lapsus, sinó que era una previsió del que passaria; una previsió, d'altra banda, molt fàcil de fer, atès allò que el Diputat senyor Lorda n'ha dit «la correlació de vots».

L'article tercer és l'article més important d'aquest Pro-

jecte de Llei, i nosaltres hem tractat de fer una proposta diferent, una proposta que contenia la nostra concepció d'allò que hauria de ser una entitat autònoma, i que consisteix en el següent: nosaltres proposem un text alternatiu que digui el següent —el text que proposem tindria dos apartats, i el primer apartat diria: «Són funcions de l'Entitat Autònoma d'Organització d'Actes culturals:

»a) l'organització d'actes culturals amb l'objectiu de facilitar la constitució i l'activitat regular d'organismes de producció artística amb caràcter de servei públic, sense finalitat lucrativa;

»b) Desenvolupar els intercanvis artístics, tant entre les diverses comarques de Catalunya com amb els territoris de cultura catalana, amb la resta d'Espanya i amb l'estranger;

»c) a través de l'organització d'actes culturals promoure l'interès públic envers les activitats artístiques i fomentar la generalització de la seva pràctica no professional;

»d) celebrar convenis i concerts amb institucions públiques i privades, per tal de vincular l'acció d'aquestes institucions en el camp artístic a l'acció de la Generalitat —vull dir que aquí hi ha una errada, òbviament, en el text que ha publicat el *Butlletí Oficial*. S'ha de suprimir la «i» que hi ha entre el «camp artístic» i l'«acció de la Generalitat», i

»e) desenvolupar, al seu cas, les activitats culturals de tota mena que no puguin dur a terme altres entitats públiques o privades.»

Això vol dir, per a nosaltres, que aquest primer apartat té el sentit de fer veure quines són les funcions prioritàries que al nostre entendre hauria de tenir l'Entitat autònoma i que són, tal com ja he dit en la intervenció anterior, les tasques de promoció i foment de la producció cultural i el foment de la difusió de la cultura, i també les tasques d'intercanvi i de coordinació. Nosaltres proposem encara un segon apartat, que diria: «Per al millor desenvolupament d'aquestes funcions, i per tal de garantir la major participació, objectivitat, informació i transparència, l'adjudicació de l'organització de les activitats programades es farà mitjançant concursos públics.»

Aquí, la nostra intenció és tractar d'un punt que no és contingut en el Projecte de Llei i que nosaltres entenem que és una llacuna important que s'ha d'omplir perquè no pugui donar lloc al clientelisme de l'Administració.

Res més, i moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Torn en contra? El Diputat senyor Descals té la paraula.

El Sr. DESCALS: Senyor President. Bé, l'esmena número 5 del Partit Socialista Unificat de Catalunya correspon en realitat a la filosofia de la Llei. Per tant, és el famós article tercer, de grans discussions. I té dos punts. Per al primer punt, nosaltres voldriem dir que les funcions que proposen les esmenes corresponen, en la seva majoria, al Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació i, per ara, les vol conservar. Per tant, els aspectes promocionals, de foment i de coordinació, els intercanvis artístics en tots els aspectes, són competències del Departament responsable de la política cultural pròpia de l'Executiu. Quant al segon punt, nosaltres creiem que l'esmena del PSUC no presenta... No veiem la necessitat d'aquesta esmena, d'in-

cloure-la en el Projecte de Llei que es discuteix, perquè el seu contingut ja és preceptiu en virtut de la legislació vigent de caràcter general.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Bé; hi ha encara, en aquest mateix article, una altra esmena, esmena número 7, del Grup Socialista. Per a defensar-la té la paraula el Diputat senyor Lorda.

El Sr. LORDA: Senyor President, per raons d'economia de temps, li voldria demanar que em permetés defensar al mateix temps l'esmena que hem presentat a l'article sisè, perquè considerem que aquesta esmena estava pensada en funció de la que havíem fet a l'article tercer; per tant, hi ha una interconnexió que ens permet de defensar-les al mateix temps i, naturalment, si aquesta és rebutjada, donarem també per rebutjada la de l'article sisè.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Lorda, pot tirar endavant amb la defensa de les dues esmenes alhora.

El Sr. LORDA: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats. Efectivament s'ha dit aquí, ja, repetidament, que aquest article és l'eix de la Llei. És a dir: la Llei s'aguanta o cau segons el contingut d'aquest article. És l'article on es defineixen les funcions de la pretesa Entitat autònoma.

Nosaltres, en esmenar l'article corresponent del Projecte, vam voler, doncs, reflectir-hi la nostra concepció d'una entitat autònoma —si calia anomenar-ho així— destinada a animar el món cultural de Catalunya. Així, vam contraposar el text del Projecte enviat pel Govern a aquest altre: «A partir de la realitat cultural de Catalunya i del necessari seguiment de les activitats culturals que en aquest àmbit es realitzin, són funcions de l'Entitat autònoma:

»a) El foment i la promoció d'espectacles, festes, certàmens, congressos, conferències, exposicions, manifestacions folklòriques, aplecs, homenatges i altres actes culturals.

»b) L'organització d'activitats culturals d'interès general que serveixin per a promocionar la cultura i posar-la a l'abast de tots els ciutadans, i

»c) La coordinació de l'actuació dels diferents ens públics i privats que portin a terme activitats culturals d'interès general en l'àmbit de Catalunya.»

És a dir, aquesta esmena consta de tres elements, diríem; l'un és el foment i la promoció, en lloc de l'amenaça de dirigisme que hem apuntat abans; el segon és participació general en la creació, distribució i gaudi de béns culturals, en lloc de l'amenaça de monopoli, i, en tercer lloc, coordinació de tot allò que públicament o privadament, a nivell local, supralocal o nacional, aparegui com a iniciativa cultural espontània; tot això en lloc d'una amenaça de centralització i acaparament de la iniciativa.

És —ho poden veure perfectament, senyores Diputades i senyors Diputats— una concepció oposada a l'esperit o a la manca d'esperit, a la manca d'entitat d'aquesta suposada entitat autònoma, oposada a l'esperit del text del Projecte tal com es vol tirar endavant. En proposar al Ple que accepti aquesta esmena nostra li proposem naturalment que accepti sancionar una llei molt diferent de la que es vol introduir. Volem dir, senyores i senyors Diputats, que tot indueix a creure que hi ha una voluntat molt clara, i fins i tot irreductible per part d'una majoria ja perfectament

amalgamada, de tirar endavant una acció legislativa que no és ni de bon tros la que nosaltres hem concebut en relació amb la cultura a Catalunya. «Messieurs, les jeux sont faits», podriem dir amb un xic d'ironia, i també potser amb una mica de despit.

Ara bé, animats com estem d'una esperança contra tota esperança —els socialistes som uns esperançats impenitents—, no renunciem a elevar a aquesta assemblea la nostra esmena al principal article del Projecte de Llei que estem debatent, per tal d'oferir a la Cambra, encara, l'oportunitat d'evitar que doni allò que als nostres ulls podria ser un pas desmanyotat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra té la paraula el Diputat senyor Descals.

El Sr. DESCALS: Referint-nos a l'esmena número 7 presentada pel Grup dels Socialistes, de la primera part, n'hem parlat ja diverses vegades en el torn en contra de l'esmena a la totalitat. Voldria, no obstant això, puntualitzar que la funció de l'Entitat és la d'organitzar materialment els actes que consideri oportuns el Departament, davant de l'avantprojecte presentat pel Consell d'Administració, i que, d'altra banda, la gestió d'aquests actes pugui ser duta a terme amb rapidesa i eficàcia.

I quant a l'esmena número 12, per la qual el Grup parlamentari del PSC proposa representants de les corporacions municipals i supramunicipals, voldriem puntualitzar que en l'organigrama del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació una de les accions dels Serveis de Promoció Cultural és la de relacions amb l'Administració local i associacions culturals. Aquesta secció és una via de canalització dels interessos comuns del Departament i dels ajuntaments i de les entitats supramunicipals. Entenem que en qüestions culturals les corporacions locals han de relacionar-se directament amb el Departament, que és el que té capacitat decisòria, mentre que l'Entitat Autònoma no té competències de foment, ni de promoció, només de gestió; aquesta és la raó per la qual no veiem la necessitat d'incloure aquells representants en el Consell d'Administració.

Senyor President, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Be, havent acabat les intervencions de torns a favor i en contra per les dues esmenes presentades, podem passar ara a les votacions. De les dues esmenes, la número 5 i la número 7, és potser difícil de saber quina s'allunya més del text del Dictamen. No obstant això, la Presidència considera que és possiblement l'esmena número 5. Per tant, passarem a votació l'esmena número 5, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

Els senyors Diputats que estiguin a favor de l'esmena, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 52 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar l'esmena número 7, del Grup Socialista.

Els senyors Diputats que hi estiguin a favor, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena ha quedat rebutjada per 52 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

D'acord amb el que ha manifestat el Diputat senyor Lorda, queda retirada l'esmena número 12 a l'article sisè.

Passem ara a la votació del Dictamen de l'article tercer.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstenen?

El text del Dictamen ha quedat aprovat per 67 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció.

Passem ara a l'article quart, al qual hi ha una sola esmena, l'esmena número 9 del Partit Socialista Unificat. Per a defensar-la té la paraula el Diputat senyor Xavier Folch.

El Sr. FOLCH: Molt breument, senyor President; hi ha una errada, també, en el text de l'esmena que recull el *Butlletí Oficial*, i jo llegiré el text tal com és i tal com era recollida en l'ordenació sistemàtica de les esmenes a l'articulat que havíem fet en Ponència. En el text que proposem nosaltres mantenim l'apartat primer de l'article quart, i donem suport a aquest apartat primer, que prové d'una esmena del Grup Socialista, al qual nosaltres vam votar favorablement, i l'apartat segon, d'acord amb la nostra proposta, diria així: «la participació de l'Entitat Autònoma d'Organització d'Actes Culturals en consorcis haurà de ser autoritzada pel Consell Executiu de la Generalitat i aprovada pel Parlament de Catalunya». La nostra intenció és, en primer lloc, impedir, intentar impedir la privatització de la gestió cultural de la Generalitat i, en segon lloc, fer preceptiva la necessitat de l'aprovació a càrrec del Parlament.

Res més.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula per a un torn en contra el Diputat senyor Descals.

El Sr. DESCALS: Senyor President, bé, també seré molt breu; responent a l'esmena 9 del PSUC hem de dir que el Parlament intervé en la creació de l'Entitat Autònoma i també intervé en l'aprovació dels seus pressupostos; en la resta, nosaltres creiem que hauria de quedar sotmesa a la legislació aplicable a les entitats autònomes, ja que seria una d'elles, i, per tant, hauria de poder participar en consorcis i societats mercantils, ja que és un ens públic.

El Sr. PRESIDENT: Bé, no havent-hi cap més esmena, podem passar ara a les votacions.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb l'esmena defensada pel senyor Folch, en nom del Grup del Partit Socialista Unificat, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena ha quedat rebutjada per 53 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

El Sr. MARTÍN I TOVAL (*de l'escó estant*): Separadament.

El Sr. PRESIDENT: Passem ara a votar l'article quatre del text del Dictamen. Per separat el punt primer i el segon, és el que anava justament a demanar. Aleshores, comencem per votar l'apartat primer de l'article quatre, al qual no hi ha cap esmena.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen, apartat primer, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els qui s'abstenen?

L'apartat primer de l'article quatre ha quedat aprovat per unanimitat dels presents.

I passem ara a votar l'apartat segon.

Els senyors Diputats que hi estan a favor que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els senyors Diputats que s'abstenen?

El text del Dictamen de l'apartat segon de l'article 4 ha quedat aprovat per 67 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció.

A l'article cinquè no hi ha cap esmena. Per tant, podem passar directament a la votació del Dictamen.

Els senyors Diputats que estan d'acord amb el text del Dictamen, article cinquè, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els senyors Diputats que s'abstenen?

L'article cinquè del text del Dictamen ha quedat aprovat per 67 vots a favor, cap en contra i 54 abstencions.

Passem ara a l'article sisè. Hi ha només una esmena mantinguda, en aquest moment, que és la número 11 del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. Per a defensar-la té la paraula el Diputat senyor Folch.

El Sr. FOLCH: Senyor President, senyores i senyors Diputats, l'article sisè és, després del tercer, el més important d'aquest Projecte de Llei, perquè és el que fa referència a la constitució del consell d'administració. Nosaltres no oposem res als dos primers apartats, que diuen que el consell d'administració és format pel president, el vice-president, els vocals i els secretaris, el primer; i el segon, que diu que el president és el Conseller de Cultura, i el vice-president el Director General d'Activitats Artístiques i Literàries. Però el tercer apartat, sí que l'esmenem amb una esmena que diu el següent: «Els vocals del consell seran nomenats pel President de la Generalitat entre persones de reconeguda vàlua dins del món cultural català per un període de quatre anys», i proposem que cinc seran designats pel Parlament de Catalunya per la majoria de tres cinquenes parts dels Diputats i dos seran designats pel Consell Executiu. Aquest és el procediment i la proporció utilitzats, si no ho recordo malament, en el Consell Consultiu de la Generalitat. Creiem que és un procediment simple i que és positiu, perquè permet que el Conseller de Cultura, com a president de l'Entitat Autònoma, tingui una relació preceptiva, no voluntària, sinó preceptiva, amb persones, com diu el text, «de reconeguda vàlua dins del món cultural català». És una mica per a donar intervenció al Parlament en la constitució del consell; és també per a fer realitat el pluralisme dels membres del consell, perquè no siguin només funcionaris del Govern, que estan sotmesos jeràrquicament al Conseller.

Moltes gràcies, i res més.

El Sr. PRESIDENT: Per al torn en contra té la paraula el Diputat senyor Descals.

El Sr. DESCALS: Senyor President. Bé, l'esmena número 11 segueix, lògicament, la ideologia presentada pel Grup del PSUC, i, per tant, en un moment o altre penssem que ja hem dit el que pensàvem sobre això, i, doncs, és

una ideologia totalment a part d'això. No obstant, hem de dir que els membres de les entitats culturals que es proposen, les «persones de reconeguda vàlua dins del món cultural català», i llurs opinions —consells i propostes— hauran d'haver estat recollides prèviament mitjançant les comissions assessores del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació.

D'altra banda, en una tasca que és essencialment executiva de mandats de gestió, no considerem necessària la intervenció dels membres nomenats pel Parlament que proposa el Grup esmenant.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Bé, en passar a votació l'esmena hem de fer remarcar que es tracta purament de l'esmena a l'apartat tercer, com ja ha estat indicat.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb l'esmena defensada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena número 11, del Partit Socialista Unificat, ha estat rebutjada per 22 vots a favor, 69 en contra i 30 abstencions.

Passem ara a votar el text del Dictamen. Es desitja votació separada? *(Pausa.)* ¿Podem votar conjuntament, doncs, els apartats primer i segon? *(Pausa.)* I després votarem l'apartat tercer.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb els apartats primer i segon de l'article sisè del Dictamen, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstenen?

Els apartats primer i segon de l'article sisè han quedat aprovats per 69 vots a favor, cap en contra i 53 abstencions.

Passem ara a votar, en el text del Dictamen, l'apartat número 3. *(Pausa.)* I 4, en efecte, sí.

Els senyors Diputats que hi estiguin a favor, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstenen?

El text del Dictamen per als apartats tercer i quart de l'article sisè ha estat aprovat per 69 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció.

Als articles 7, 8, 9, 10, 11 i 12 i 13 i 14 i a la Disposició Transitòria i a la Disposició Final Primera no hi ha cap esmena mantinguda. Ho repeteixo, als articles 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, Disposició Transitòria i Disposició Final Primera no hi ha cap esmena mantinguda.

(El senyor Martín i Toval s'aixeca per parlar.)

El Sr. MARTÍN I TOVAL *(de l'escó estant)*: Si m'ho permet el senyor President, crec haver entès que el senyor Viñals només ha deixat mantinguda per a votació l'esmena número 16, que és una nova Disposició...

El Sr. PRESIDENT: Una nova Disposició Final.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Final, sí.

El Sr. PRESIDENT: I, per tant, també la Disposició Final Segona pot ser votada.

(El senyor Camps i Rovira demana la paraula.)

El Sr. PRESIDENT: Senyor Camps?

El Sr. CAMPS I ROVIRA *(de l'escó estant)*: Nosaltres

demanàriem en aquesta votació conjunta separar-ne només l'article 14.

El Sr. PRESIDENT: L'article 14, separadament. Aleshores, si cap dels senyors Diputats no hi té inconvenient, podem començar per votar els articles 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, Disposició Transitòria, Disposicions Finals Primera i Segona, i reservàriem l'article 14. D'acord? *(Pausa.)*

Aleshores, els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen per a tots aquests articles, és a dir, per a tot el text del Dictamen, exceptuat l'article 14, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstenen?

Els articles 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13 del Dictamen, la Disposició Transitòria i les Disposicions Finals Primera i Segona han estat aprovats per 68 vots a favor, cap en contra i 55 abstencions.

Passem ara a votació l'article reservat, l'article 14 del Dictamen.

Els senyors Diputats que hi estiguin a favor, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

(El senyor Camps demana la paraula.)

Bé, encara no hem acabat, senyor Camps.

L'article 14 ha quedat aprovat per 69 vots a favor, cap en contra i 54 abstencions.

I ens quedarà ara pendent l'esmena número 16 del Diputat senyor Ramon Viñals, que proposa l'addició d'una Disposició final tercera.

El Sr. VIÑALS *(de l'escó estant)*: Amb el permís també del Diputat senyor Camps, l'esmena número 16, que significa una Disposició Final tercera, d'addició, com que considero que de la seva simple lectura s'infereix l'esperit de centralització comarcal, renuncio la seva defensa i la proposo a votació d'aquest Parlament.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'explicació de vot normalment es fa al final de totes les votacions.

Aleshores, un torn en contra, malgrat que el senyor Viñals ha estat brevíssim? No hi ha torn en contra, podem passar, doncs, a votació l'esmena del senyor Viñals.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena del Diputat senyor Viñals, introduint una nova disposició final, ha quedat rebutjada per 53 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció.

Comença ara el torn d'explicacions de vot. Per a explicació de vot té la paraula el Diputat senyor Descals, en nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. DESCALS *(de l'escó estant)*: Senyor President, és l'explicació de vot d'abstenció a l'addició d'un nou article proposat pel Grup parlamentari del PSU.

El Sr. PRESIDENT: Perdó, senyor Descals, hem oblidat de votar l'Exposició de Motius i el títol, de manera que, perdoni la interrupció, passem, doncs, a votació el títol de la Llei i l'Exposició de Motius.

Es poden votar conjuntament les dues coses?

Els senyors Diputats que estan a favor del títol i de l'Ex-

posició de Motius, segons el Dictamen, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els senyors Diputats que s'abstenen?

El títol de la Llei i l'Exposició de Motius han quedat aprovats per 68 vots a favor, cap en contra i 54 abstencions.

Té la paraula el senyor Descals per a explicació de vot.

(*El M. H. Sr. President passa a ocupar el seu escó.*)

El Sr. DESCALS (*de l'escó estant*): Moltes gràcies. És sobre l'article 14 del Dictamen i és un article que proposa el Partit Socialista Unificat de Catalunya en Comissió.

Ja que el President del Consell d'Administració és, al mateix temps, Conseller del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació i, com a Conseller, té el deure de venir a informar al Parlament, ja sigui en els Plens o en Comissió tantes vegades com la Cambra o la Comissió així li ho demani, no creiem que aquest nou article sigui imprescindible; en certa manera el considerem reiteratiu però, d'altra banda, el nostre Grup no vol oposar-s'hi pel fet de respectar, en aquest cas concret, el vot de la majoria.

Moltes gràcies, senyora Presidenta.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Gràcies. Té la paraula ara el Diputat senyor Lorda.

El Sr. LORDA: «Et peperit mus» (*rialles*). Molts de vostès que van assistir amb cert profit a les classes de llatí quan estudiaven el Batxillerat, saben molt bé que aquesta frase de la faula clàssica vol dir: «i va parir un ratolí» (*rialles*.) Senyora Presidenta, senyores i senyors Diputats, ens dol molt de dir-ho. El cert, però, és que el Parlament de Catalunya acaba de deslliurar un ratolí, naturalment dit amb el sentit metafòric. Suposem que ara la bestiola metafòrica sortirà del Palau tota esporuguida —em penso jo— i mai més no es refarà de la sorpresa de la seva pròpia existència.

Nosaltres no ho volíem i, per això, ens hi hem oposat amb el nostre vot.

Moltes gràcies.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Perdó, per a explicació de vot té la paraula el senyor Planasdemunt.

El Sr. PLANASDEMUNT: Senyora Presidenta, senyores i senyors Diputats, nosaltres voldríem donar una explicació de vot una mica més seriosa de la que acaba de donar aquí, amb molt d'humor —el qual felicito— el qui m'ha precedit en l'ús de la paraula, a aquest Projecte de Llei que avui acaba de sortir del Parlament de Catalunya.

Bé, nosaltres hem votat en coherència amb les nostres idees i hem votat «sí» a una eina que ha demanat el Consell Executiu de la Generalitat, confiant que farà aquelles tasques per a les quals s'ha donat vida, i que aquest ratolí compleixi una missió ben determinada. Hem votat, això no obstant, també «sí» a l'article 14, que, com ha dit abans el senyor Descals, ha promogut l'abstenció del Grup proponent. Era una esmena introduïda en Comissió del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, la qual considerem que referma aquella línia que ja ha anticipat en la seva explicació del posicionament que ha donat el Grup del Partit de Centristes de Catalunya.

Creiem que no perjudica de cap manera el fet que, periòdicament, quan se'l sol·liciti, el President d'aquest ens que acaba de néixer, que al mateix temps és el Conseller de

Mitjans de Cultura i de Comunicació, vingui a aquest Parlament a retre comptes de com funciona aquesta entitat autònoma.

Moltes gràcies, senyora Presidenta; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Per a explicació de vot, té ara la paraula el Diputat senyor Folch.

El Sr. FOLCH: Senyora Presidenta, senyores i senyors Diputats, quan debatiem, a la Ponència, el Projecte de Llei, i, després, a la Comissió, algunes vegades havíem dit en broma al Diputat senyor Descals, que amb tanta tenacitat ha defensat aquí el Projecte de Llei, que l'esforç i els sofriments que havia tingut en defensar aquest Projecte de Llei mereixien que a la Llei se li digués, com és usual en altres països, la Llei Descals, però, tal com ha quedat, amb el ratolí que esmentava el senyor Lorda, jo no li voldria fer ara aquest flac favor i, per part meua, almenys, retiro la proposta.

En la meua intervenció inicial, quan he defensat l'esmena a la totalitat, he explicat les raons de l'oposició de fons del nostre Grup parlamentari al Projecte de Llei i això em permetrà ara de no allargar-me. He de dir, molt sincerament, que la Llei que acabem d'aprovar és una Llei dolenta, negativa i contraproductiva per tot el seguit de motius a què m'he referit abans i també —i això em preocupa d'una manera especial— perquè accentuarà i farà més profund encara el divorci que ja hi ha entre el Consell Executiu i el món de la cultura, entre la cultura oficial i la cultura real a Catalunya. Aquesta Llei no calia, no respon a cap necessitat existent en el món de la cultura, i, per parlar clarament, per dir les coses que han estat dites en Ponència i en Comissió, de les quals cal que el Ple s'assabenti perquè se n'assabenti, a través del Ple, l'opinió pública, pensem que aquesta Llei és un vestit fet a mida, a mida d'unes persones amb noms i cognoms concrets. Les persones que constitueixen l'antic grup-enllaç, que han estat incorporades ja fa uns mesos al Departament de Cultura, i aquí, pel que sembla, s'havia ofert un instrument d'actuació, que és l'entitat autònoma que acabem de crear.

Nosaltres pensem que calia una visió menys estreta i petita i, per això, hem propugnat una Llei de visió molt més àmplia, que tendís a sumar i no a restar, que estimulés la participació de les entitats culturals i dels ajuntaments, que fomentés la producció i la difusió de la cultura. El Consell Executiu ha preferit, a l'inrevés, una via que pot ser perillosa, perquè és competitiva, i que pot ser dirigista i intervencionista.

Només voldria afegir que, si, aquest Projecte de Llei, l'hagués presentat un govern d'esquerra, no vull ni pensar quins escarafalls hauria produït entre els mateixos que ara ens n'han cantat les excel·lències. Nosaltres volíem, també, un Consell d'Administració diferent, un Consell d'Administració que representés la pluralitat del món cultural i no la burocràcia del govern. Amb la nostra proposta, el Conseller hauria pogut escoltar persones representatives i destacades del món cultural, i no es tracta d'escoltar graciosament, sinó d'escoltar preceptivament. Ara, amb el text aprovat, el Conseller, en certa manera, s'escolta a si mateix; això no és bo i accentuarà encara un dels

grans errors, al nostre entendre, de la Conselleria de Cultura.

Nosaltres hem votat en contra dels articles fonamentals de la Llei, els que, per dir-ho així, li imprimeixen caràcter, i ens hem abstingut en la resta. Ens hem abstingut en els articles més tècnics i neutres perquè, tot i que en un context diferent, haurien estat positius, en el context de la Llei que hem aprovat només serveixen per a reforçar una Llei que, ho repeteixo, considerem com a molt negativa.

Moltes gràcies.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Té la paraula el senyor Francesc Vicens per a la seva explicació de vot.

El Sr. VICENS: Senyora Vice-presidenta, senyores i senyors Diputats, nosaltres pensem que hi havia una raó de tipus tècnic perquè existís una entitat com la que ens proposava el dictamen. Això s'ha explicat en el Projecte de Llei, text del dictamen que acabem d'aprovar amb les paraules següents que no han citades encara per ningú: és per les específiques relacions contractuals que són usuals en el món de l'espectacle que demanen de fer àgil la gestió dels serveis de cinematografia, música, teatre, dansa, dependents del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació. La Llei general de l'Estat exigiria que aquestes relacions estiguessin sotmeses al tràmit previ d'intervenció. Això no és possible tenint en compte els costums del món de l'espectacle. Caldria prescindir que la Generalitat de Catalunya pogués organitzar cap cosa relacionada amb teatre, ni amb cinematografia, ni amb dansa, si no fos que el tràmit previ d'intervenció pogués quedar substituït per l'auditoria posterior com la Llei general de l'Estat autoritza si es tracta d'una entitat autònoma. Però la Llei general de l'Estat exigeix que una entitat autònoma sigui aprovada per llei, i és per això que s'ha fet un Projecte de Llei i que la Comissió majoritàriament va oferir en el Ple el dictamen que s'acaba d'aprovar.

El paper d'Esquerra Republicana ha estat el de fer esmenes per a adequar el contingut del text articulat a aquesta Exposició de Motius que acabo de citar; és a dir, reduir al màxim les competències i deixar-les limitades al món de l'espectacle, per a la qual cosa era tècnicament indispensable la creació d'aquesta Entitat. I això ho hem fet perquè el nostre Grup parlamentari és partidari de la més extrema llibertat de la cultura i som radicalment oposats a tot intervencionisme, a tota burocratització de la cultura. Si alguna intervenció hi ha d'haver dels poders públics en aquest camp, nosaltres pensem que ha de ser, tal com ha estat dit en aquesta tribuna, la de suplència, o la de subvenció i la de l'ajut, però això encara amb una seriosa imparcialitat que cal garantir absolutament. És per aquestes raons que les nostres breus esmenes van per aquí, sobretot en l'article 3, a reduir l'àmbit de les competències d'aquesta Entitat autònoma, i per a ser assumides per la Comissió i convertides en dictamen. Per aquesta raó també el canvi de títol: crec que no valia la pena en un Parlament de Catalunya fer tanta barrila amb frases com les de «llogarrena comissió de festes» i «fer costellades», que s'han sentit des d'aquesta tribuna. Són expressions d'aquest tipus les que jo crec personalment que fan perdre prestigi a aquest Parlament.

Nosaltres pensem que és possible que sigui convenient

crear una entitat autònoma de promoció i de foment, com proposa el Grup Socialista, una entitat autònoma que faci la suplència demanada pel Grup del PSUC, és possible que sigui convenient; però el que creiem és que no es podia arribar a una creació seriosa d'una entitat d'aquest tipus sobre la base de presentar esmenes a un Projecte de Llei que des de la seva Exposició de Motius tenia una finalitat totalment pràctica, tècnica i petita. El més oportú seria, en tot cas, estudiar llargament i serenament, perquè és tema de gran importància la presentació d'una proposició de llei per part dels Grups parlamentaris que pensin així. Nosaltres, quant al nostre Grup parlamentari, podem dir-los que eventualment tindran el nostre suport per a portar endavant una proposició de llei d'aquest tipus, sempre que de veritat es tracti de suplència i de promoció. Però estarem radicalment en contra de tot allò que pugui ser, de prop o de lluny, un desig de controlar la cultura i de dirigisme.

Moltes gràcies, senyora Vice-presidenta.

Proposició no de Llei sobre les manifestacions del Molt Hble. Sr. President del Parlament de Catalunya

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, la Proposició no de Llei sobre les manifestacions del Molt Honorable Senyor President, presentada pel Grup parlamentari del Centristes. Per a defensar-la té la paraula el Diputat senyor Anton Cañellas. *(El Secretari Segon, I. Sr. Lorda, ocupa el seu lloc a la Presidència.)*

El Sr. CAÑELLAS: Senyora Presidenta, senyores i senyors Diputats, el nostre Grup parlamentari, d'acord amb el que disposen els articles 129 i 130 del Reglament del Parlament de Catalunya, defensa ara la seva Proposició no de Llei que fa referència a les manifestacions públiques del President del Parlament durant el passat mes de setembre.

Avui, i d'una forma també pública, abans d'iniciar aquest debat, volem deixar ben palesa la nostra posició en aquest respecte. En primer lloc, haig de dir que la nostra Proposició no de Llei no significa que el nostre Grup Centrista pretengui transformar-se en guardià de l'ortodòxia davant de les manifestacions de ningú. No és aquesta la nostra funció. No venim a fer un procés d'una persona o d'un partit, o obrir un debat sobre ideologies. Proposem, en canvi, que el Parlament manifesti el seu desacord amb una manera d'actuar que ha desencadenat una sèrie de fets negatius per a la democràcia i per a l'autonomia de Catalunya. En segon lloc, la nostra proposició tampoc no ve a corregir un excés en la defensa dels drets de Catalunya. Al contrari, el que volem deixar molt clar és que la nostra Proposició no de Llei es basa en una aferrissada defensa del que és i del que representa Catalunya i la seva autonomia, com una part de la realitat d'Espanya. No hem vingut aquí a defensar una posició de partit, per legítima que sigui, la del nostre partit o la d'un altre; parlem avui en uns termes que haurien de ser vàlids per a qualsevol partit català, amb independència de la seva ideologia, i que vulgui respectar i defensar activament la

Constitució i l'Estatut d'Autonomia. Per a promoure una presa de posició partidista hauria bastat una nota de premsa o un comunicat oficial. Aquí i ara hem vingut a proposar una presa de posició de la màxima institució representativa de Catalunya, el seu Parlament, en tant que organisme essencial de la nostra autonomia.

Un cop aclarit què no és la nostra Proposició no de Llei, hem d'exposar quines són les raons que en justifiquen sobrerament la presentació. Les declaracions públiques del President del Parlament van iniciar-se a principis de setembre a través d'una conferència on el President manifestà determinades opinions sobre l'autonomia de Catalunya i Espanya. La polèmica pública que van despertar aquelles paraules i l'actitud bel·ligerant que al llarg d'aquesta va prendre el President del Parlament, van acabar per donar a aquelles manifestacions una dimensió que implicava obertament el mateix Parlament i que no podíem ignorar ni oblidar si volíem actuar de forma responsable. Que aquesta implicació del Parlament ha estat un fet objectiu i no un judici subjectiu del parlamentari que els parla, ho confirmen les mateixes paraules que el President pronunciava en la conferència de premsa del 28 de setembre. «En tot cas, entenc —deia el President— que l'especial situació de Catalunya justifica sobrerament que el President del Parlament acudi a la palestra quan es tracta de la defensa dels nostres drets nacionals.» Per tant, hi ha un fet absolutament evident: el Parlament de Catalunya ha quedat involucrat en les actituds preses pel seu President. En aquest sentit, l'article 27 del Reglament de la Cambra no preveu que el President pugui prendre iniciatives d'aquesta naturalesa. Aquest fet ben palès és el que motiva essencialment la nostra Proposició no de Llei. Les manifestacions del senyor Barrera justifiquen un debat d'aquest Parlament, en tant que aquestes paraules han estat pronunciades actuant implícitament com a President del Parlament, si hem de fer cas de les seves declaracions del 28 de setembre que abans he mencionat. Aquestes manifestacions serveixen de catalitzador d'un estat d'opinió que considerem summament negatiu per a Catalunya. La nostra autonomia val el que valguin les seves institucions, entre elles el Parlament. El Parlament de Catalunya ha d'arrelar-se al país, ha d'inspirar confiança al ciutadà. Aquesta confiança és la que dona valor a les normes i lleis que elabora. I no es tracta tan sols de la credibilitat dins de Catalunya, sinó també de la força que pugui exercir en relació amb el poder central de l'Estat. La situació de la qual faig esment ha provocat, com és lògic, un gradual afebliment del paper institucional del màxim òrgan legislatiu català. El nostre Grup parlamentari no pot contemplar amb indiferència aquest procés de degradació institucional, conseqüència de la superficialitat i del partidisme. La nostra Proposició no de Llei significa la nostra decidida voluntat de respectar la funció pròpia del Parlament, dels seus membres i del seu President. No es pot plantejar el tema de les declaracions del senyor Barrera com a simple exercici de la llibertat d'expressió d'un ciutadà qualsevol. El senyor Barrera, des del mes d'abril de l'any passat, és el President del Parlament de Catalunya. Hem de manifestar aquí un fet de transcendental importància en la progressiva consolidació de la democràcia i de l'autonomia catalana. Durant el procés d'elaboració d'una constitució o

d'un estat d'autonomia és perfectament possible i legítim mantenir criteris divergents sobre els principis legals que s'estan discutint. Aquí, durant aquest període constituent, existeix una potestat absoluta en aquest respecte. Tanmateix, les normes constitucionals, un cop ratificades pel vot majoritari dels ciutadans, deixen de ser matèria discutible si no és mitjançant els mecanismes que elles mateixes preveuen. En un estat de dret es transformen en elements essencials de la convivència social. I els qui abans de la promulgació de la Constitució o de l'Estatut havien declarat els seus desacords, a partir de la censió pública de les normes constitucionals ja no poden tenir els mateixos comportaments, i sobretot si es té una representació constitucional. Les lleis constitucionals són lleis de pacte; això vol dir que, durant la seva elaboració, uns han cedit en part, acceptant les propostes dels altres, a canvi que aquests darrers també cedeixin en part. El resultat final no és l'ideal de tots i cada un dels parlamentaris constituents, i encara menys de tots i cada un dels ciutadans que el ratifiquen. Tanmateix, en un estat democràtic de dret tots i cada un dels ciutadans respecten els principis constitucionals com a norma bàsica de convivència política més enllà dels gustos o preferències individuals de cada u. En el cas de Catalunya i d'Espanya, el respecte als textos de la Constitució i de l'Estatut d'Autonomia hauria de ser especialment escrupolós. Sortim encara no fa massa temps d'una època en la qual només esmentar l'autonomia o demanar una constitució democràtica provocava el que tots sabem. Ara que hem conquerit una situació perfectament definible com a estat de dret, malgrat l'aferissada oposició que certs sectors polítics han demostrat a la democràcia i a l'autonomia, no ens hauríem de permetre la frivolitat de posar en discussió els principis consagrats per la Constitució.

Acabo d'emprar el terme consagrat. Som, sortosament, en un estat laic i no confessional. L'àmbit polític no s'adiu amb cap mena de sacralització. Tanmateix allò que en un estat democràtic i laic hi ha de més semblant a una litúrgia és precisament el que té a veure amb els principis constitucionals. Hi ha una necessitat de vetllar pel respecte dels mots i dels conceptes democràtics. De la Constitució i de l'Estatut emanen una sèrie de conceptes derivats que hem de respectar profundament. Si no respectem aquestes conseqüències de l'ordenament constitucional bàsic, la Constitució i l'Estatut es desvaloritzen molt ràpidament. Si no respectem aquesta Constitució, que simbolitza la globalitat del consens ciutadà, els mateixos ciutadans es veurien incapaços d'assumir la plenitud de l'ordenament legal. Si els mateixos Diputats o el mateix President del Parlament de Catalunya posa en dubte la imparcialitat i la neutralitat del Tribunal Constitucional perquè considera que una sentència d'aquest és una mostra dels atacs a l'autonomia catalana, els simples ciutadans no miraran amb respecte ni acataran les decisions dels tribunals ordinaris o les lleis del Parlament de Catalunya. La força del nostre Parlament, la fonamentem de dia en dia en el nostre fer, en el respecte mutu a les diverses conviccions, en el respecte a les regles del joc constitucional. Són la Constitució i l'Estatut la nostra garantia legal; no podem oblidar que som aquí gràcies a aquestes lleis. No podem esperar el respecte dels altres si no som nosaltres els primers a respectar-les i

a defensar-les. Aquest respecte es basa en les lleis constitucionals, en la serietat dels nostres acords, en la nostra convivència digna, en la garantia dels debats. Tots sabem que hem d'iniciar dintre de poc un debat sobre la Llei de Normalització Lingüística a Catalunya. Aquest debat pot obrir camins a la renovació de la nostra cultura, però també pot crear friccions entre els nostres ciutadans. Per això, no és prudent que el President participi en una polèmica pública sobre aquests temes, prenent posicions que no s'adiguin amb l'article tercer del nostre Estatut d'Autonomia. Quan l'opinió pública espanyola està desorientada per actuacions i manifestacions de signe inconsiderat envers Catalunya, a causa molt sovint de la ignorància o de la desinformació, els Diputats d'aquest Parlament ens hem de manifestar com els primers valedors dels principis constitucionals.

Des d'aquí vull afirmar, en nom del Grup parlamentari Centrista, que amb la nostra Proposició no de Llei pretenem revalorar el Parlament davant de Catalunya i de tot Espanya. Diré encara més: volem deixar ben clar que Centristes de Catalunya està i estarà sempre al costat de tota iniciativa que aquest Parlament pugui prendre per a la defensa de la nacionalitat catalana i de les lleis constitucionals que la garanteixen. (*Remor de veus.*) Estarem al costat de tota iniciativa que afavoreixi la convivència dels nostres ciutadans sense discriminacions de llengua ni origen, i sortirem al pas de qualsevol atac que contra aquests principis es vulgui fer des de dins o des de fora de Catalunya.

Per a Centristes, el nostre objectiu prioritari d'avui és la consolidació de la democràcia a Espanya, en el marc de la Constitució i dels seus principis. Sóc ben conscient que en temes tan fonamentals no podem pas avançar sols. Sóc conscient que el nostre Partit no podria tot sol donar garanties al poble de Catalunya que aquests objectius seran assolits. Com també ho sóc, senyores i senyors Diputats, que cap dels qui estan representats en aquest Parlament no podria fer-ho, que cap de nosaltres no pot, tot sol, aixecar i mantenir enlaire aquesta bandera.

Precisament per això, perquè som conscients de les nostres limitacions, les nostres i les dels altres, apreciem tant el valor d'aquest Parlament, on és possible de fer la suma de les forces i no de les limitacions. Volem oferir la nostra plena col·laboració en el marc del Parlament a la defensa dels valors fonamentals de la nacionalitat catalana, de la convivència i de la solidaritat de l'Estatut i de la Constitució espanyola.

Vill acabar amb una constatació final: la nostra Proposició no de Llei no és un afer exclusiu de Centristes de Catalunya. Afecta tot el Parlament, perquè és un joc la credibilitat mateixa de les nostres institucions autonòmiques. Cada Grup parlamentari ha d'assumir, doncs, la seva pròpia responsabilitat. És en joc quina és la manera correcta d'entendre la defensa, des de Catalunya, de la Constitució i del nostre Estatut d'Autonomia. Estem convençuts que el debat d'avui pot aportar clarificacions imprescindibles per a la consolidació de les nostres institucions i de la seva credibilitat, la qual cosa serà summament beneficiosa per al poble de Catalunya. Per això, proposem que aquest Parlament manifesti el seu profund desacord amb les manifestacions del President del Parla-

ment i reprovi la seva actuació, oblidant els deures adients amb la seva representació institucional.

Consegüentment, senyores i senyors Diputats, demanem el vostre vot favorable a la Proposició no de Llei del Grup parlamentari de Centristes.

Moltes gràcies.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Tenint en compte que cap Grup no ha presentat esmenes a aquesta Proposició no de Llei, l'ordre d'intervencions dels altres Grups per a fixar llur posició serà, com és habitual, de menor a major. De tota manera, hi ha una petició feta pel Diputat no adscrit senyor Viñals, d'acord amb l'article 66.4, d'intervenir també en el debat.

El Sr. ACOSTA: A la qual se suma la de este Diputado no adscrito.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Té la paraula, per tant, el Diputat senyor Viñals. (*Pausa.*) El temps per als Diputats no adscrits serà de cinc minuts.

El Sr. VIÑALS: Senyora Presidenta, senyores i senyors Diputats. La Proposició no de Llei que ara estem començant a debatre és un fet molt delicat, i comprendran les seves senyories que, en la meua molt particular situació, aquesta proposta, virtual proposta de moció de censura al Molt Honorable senyor President Barrera, és un fet que m'ha donat moltes preocupacions, i he hagut de reflexionar amb profunditat per tal d'arribar a veure el cas amb tota la imparcialitat i l'honestedat que cal.

Crec que la Proposició conté un seguit de greuges sobre una colla de fets dels quals jo només conec el que ha estat publicat o dit pels mitjans de comunicació, i en forma, naturalment, parcial i fora de context, cosa que sempre és molt perillosa. A més, tot ha estat publicat barrejat amb els lícits comentaris d'articulistes, periodistes i personalitats —tant a favor com en contra—, i encara, tot això, seguit al mateix temps d'un munt d'infortunades declaracions i contradecaracions. A mi, senyores i senyors Diputats, mai no m'ha agradat fer de jutge, i tinc ben poca tendència a fer imputacions als altres, i estic segur que aquest parcial coneixement en el qual jo em trobo pot ésser una situació compartida per altres Diputades i Diputats. I, per tant, voldria demanar-los la màxima prudència a l'hora de votar ja que crec que quan un tema afecta una persona, malgrat que només sigui pel marge d'un petit dubte, cal sempre rebutjar allò que la blasma.

I si, a més, cal plantejar-se problemes polítics, com ho podria ser la substitució de la presidència del Parlament, cal encara ésser doblement prudents en un assumpte que afecta l'estabilitat de les institucions. Jo, senyores i senyors Diputats, opino que en tot aquest afer el gran perjudicat ha estat el nostre país, i que tot el que ha succeït s'hauria ara d'oblidar i enterrar, traient-ne, però, algunes conclusions. Per a mi resulta summament desesperant veure com, en declaracions i actes d'uns i altres, es van enverinant la nostra vida política i les relacions entre les diferents comunitats de l'Estat.

És cert que Catalunya té reivindicacions que, malgrat ésser completament constitucionals, costaran d'obtenir amb la plenitud que tots desitgem i, per tant, ja sabíem d'entrada —ja ho sabíem— que caldria lluitar. Però la qüestió és que quan es lluita per una cosa només hi ha dues estratègies possibles: o la de la violència o la de la cordiali-

tat. I, puix que la primera queda descartada, ja que ni el nostre poble no la vol, ni és tampoc la nostra manera de fer, cal pensar que hem d'anar forçosament per camins d'avinença. Camins d'avinença no necessàriament exempts de fermesa. Cal portar la nostra lluita i els nostres treballs amb més unitat que fins ara per tal d'assolir allò que Catalunya necessita i ens reclama. I la pràctica d'aixecar des d'aquí murs d'incomprensió mitjançant accions i declaracions que poden ésser valentes, però precipitades, no ens portarà enlloc.

Crec que hem de fer un esforç per tal de captar les imprescindibles voluntats i adhesions, tot procurant que la imatge de Catalunya sigui de les que, en lloc de despertar recels, basteixi simpaties i, malgrat que segurament en certs moments patirem abusos en la nostra bona fe, no tenim cap més remei que esforçar-nos a crear ponts de cordialitat amb tothom, perquè, si no, el mteix projecte de l'Espanya autonòmica i democràtica acabaria perillant.

Donem, doncs, senyores i senyors Diputats, per tancat potser aquest afer, votant de manera que el prestigi de la nostra institució no en sofreixi, i amb l'esperança que situacions com la d'avui no es tornaran a plantejar, i tot tenint en compte l'excel·lent gestió del Molt Honorable senyor President Barrera al capdavant d'aquesta Cambra i la seva constant trajectòria de nacionalista irreductible.

Gràcies, senyora Presidenta; gràcies, senyores i senyors Diputats.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Té ara la paraula el Diputat senyor Acosta.

El Sr. ACOSTA: Señora Presidenta, señorías, dado que el asunto que se debate hoy, y sobre el cual se va a votar, es delicado, y dado que, en segundo lugar, mi voto va a ser favorable a la moción de censura contra el Presidente Barrera, me he creído en la obligación moral de explicar las razones del mismo.

Yo creo que late, en la situación presente, un problema frente al cual la Cámara no puede esconder la cabeza bajo el ala, como los avestruces, y quiero decir con esto que sitúo el tema en la forma más objetiva posible. O sea, la cuestión de fondo que aquí se debate recae sobre una contradicción fuerte, sobre un gravamen que objetivamente pesa sobre este parlamento desde el instante mismo de su constitución. Y esta contradicción, o este gravamen, no tiene nada que ver con la honorabilidad indiscutible del señor Barrera, no tiene nada que ver con su indiscutible honestidad como persona, como ciudadano, como político, como Diputado. Estriba en otro aspecto, que es el que yo voy a tratar de explicar; estriba en algo tan elemental y tan obvio como la incompatibilidad de ejercer a la vez el liderazgo de un partido y la Presidencia de una institución que es la base de la democracia. Simplemente estriba en esto; es materialmente, políticamente, institucionalmente imposible conjugar estas dos actividades. Esto, naturalmente, no está escrito en el derecho parlamentario. No hay ningún artículo en ningún reglamento de ninguna Cámara que prohíba que el líder de un partido sea presidente de la Cámara, pero sí es cierto, igualmente cierto, que la práctica parlamentaria democrática mundial, y sobre todo europea, y la doctrina, impiden que ocurra este hecho, y no hay ningún país en Europa cuyo parlamento esté presidido por un líder de partido. No hay nin-

guna prohibición expresa, pero es costumbre, es regla general, en toda la doctrina parlamentaria y en todo el derecho parlamentario en general, evitar que esto ocurra. Yo no voy a traer aquí citas ni erudición para abundar este argumento; sería un poco de deformación profesional. Me voy a limitar simplemente a aducir el ejemplo máximo, el ejemplo en el cual, muchas veces, casi cotidianamente, en la dinámica de esta Cámara, se ha mirado el partido al que pertenece el Presidente Barrera: el ejemplo de la Cámara de los Comunes es un ejemplo para todos de modelo parlamentario. Y ¿qué pasa ahí? Pues pasa que el Presidente de la Cámara de los Comunes, el *speaker*, está definido por una marca fundamental: su independencia a ultranza. Hasta tal punto es así que, cuando el Presidente es elegido, se desvincula prácticamente de su propio partido y se conecta estrictamente con la Cámara, al servicio de la Cámara, al servicio de la institución, y es un hecho comprobado en toda la historiografía parlamentaria que hay *speakers* que han durado dieciocho y veinte años, votados por diversos partidos. Aquí tenemos el ejemplo máximo al cual tenemos que referir la situación de este Parlamento.

¿Por qué opera inevitablemente esta contradicción? A mí me parece que no hay que irse ni por los cerros de Úbeda ni por la grandilocuencia de la patria; ni de la patria española ni de la patria catalana ni... Yo creo que hay que ceñirse al tema, que es éste. Esta contradicción opera a todos los niveles. A niveles materiales. ¿Qué pasa cuando un líder de partido es a la vez Presidente de la Cámara? ¿Es posible que esta persona rija a la vez instituciones tan distintas y tan complejas como un partido y el Parlamento de un país? Es materialmente imposible, y como es imposible, de esa imposibilidad efectiva se deducen unas secuelas lamentables; la secuela, por ejemplo —no es este el caso—, de que en virtud de esta situación lo que es la sede del Parlamento tienda a convertirse en la sede del partido que dirige el señor Presidente. No es este el caso, pero es una tendencia objetiva, emanada de una situación objetiva. En segundo lugar, en segundo lugar, ¿cómo cabe pensar en la dinámica política diaria, cómo cabe pensar que el partido al que pertenece el señor Presidente permanezca pasivo ante determinadas coyunturas, un partido que está fundamentalmente regido, dirigido y marcado por su líder, en una determinada coyuntura de actividad política, una coyuntura grave, como es la actual de la autonomía catalana con respecto a las trabas del centralismo, los obstáculos, etc, etc? Todos los partidos están en la arena política, ¿Esquerra Republicana se va a quedar fuera, o va a intervenir con un hombre que no sea el líder? Si hace eso pierde peso político, pierde fuerza, luego tiene que intervenir el líder, y si interviene el líder, ¿qué pasa? Que pierde la institución a que representa, forzosamente, porque la institución es una correlación de fuerzas delicada, porque de alguna forma se instrumenta la institución.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Perdó, senyor Diputat, prego que sigui breu perquè ha transcorregut ja el seu temps.

El Sr. ACOSTA: Soy brevísimo, termino ya. Bueno, pues esta es la segunda secuela de la contradicción fundamental, y la tercera, bueno, a partir de ahí se entiende lógi-

camente que este partido que tiene su líder en la presidencia de la Cámara actúa con ventaja con respecto al resto, y eso no es normal, lo que ocasiona virulencia, sitúa a la Cámara en la refriega política diaria, y eso es un deterioro para la institución, se quiera o no admitir.

En tercer lugar —ahí termino— hay el asunto del contenido de las intervenciones del líder, el polémico, el afortunado o el desafortunado contenido de las intervenciones del líder; concretamente las del señor Barrera, Presidente de esta Cámara, que han motivado todo este debate, la Proposición no de Ley del Grupo Centrista. Yo no entro en parámetros mesetarios, pero el señor Barrera tocó un tema en el cual, yo, francamente, como ciudadano de Cataluña y como andaluz que me siento, creo que naufragó totalmente, y comunicó, introdujo la incertidumbre, la perturbación en la ciudadanía de Cataluña; porque creo recordar que puso en duda el *status* colonial de Gibraltar, por una parte. Por otra (*rialles*), por otra, creo yo, como andaluz y como ciudadano...

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Perdó, senyor Diputat, un moment, es prega al públic assistent que no faci manifestacions ni d'afirmació ni de reprovació, ja que el Reglament de la Cambra i el decòrum de la Cambra no ho permeten.

El Sr. ACOSTA: Agradezco mucho a la Presidenta esta advertencia porque es la primera vez que se hace en esta Cámara, que tiende a convertirse en un teatro.

Entonces, termino diciendo, termino diciendo, simplemente, que en virtud de esta secuela de la contradicción principal es imposible que el líder de un partido dirija a la vez una institución como un Parlamento. Frente a todos estos argumentos fundamentales, yo creo que tienen poca fuerza los argumentos esgrimidos en virtud de los cuales se dice que el Presidente tiene derecho como ciudadano, como Diputado, a ejercer la libre expresión, la libertad de expresión; naturalmente que sí, sólo que hay unas reglas de juego de por medio porque existe una institución suprema intermedia que impone que para hacer eso plenamente tiene forzosamente que bajar del sillón presidencial.

Nada más, muchas gracias.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Té ara la paraula, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, el Diputat senyor Francesc Vicens.

El Sr. VICENS: (*Adreçant-se a un uixer.*) Vol canviar l'aigua, si li plau? (*Rialles*). Senyora Vice-Presidenta, senyores i senyors Diputats, ens trobem davant un debat important, un debat en el qual caldrà que els diversos Grups es pronunciïn sobre temes tan fonamentals com: què són les llibertats democràtiques, el caràcter nacional de Catalunya, la llengua pròpia del país, tal com diu el nostre Estatut, i els deures dels càrrecs institucionals, com és el cas del President del Parlament. Jo diria que aquesta és l'única qualitat de la Proposició no de Llei signada pel Diputat senyor Anton Cañellas i presentada i defensada pel senyor Anton Cañellas en aquest Parlament. L'única qualitat és haver suscitat aquest debat sobre aquestes qüestions importants, perquè la resta de la Proposició no de Llei jo crec que és un teixit d'idees incoherents, un conjunt de grollers errors polítics que m'esforçaré per resumir ràpidament. Per tal d'ordenar la intervenció em referiré successivament a

dos aspectes, únicament, dues parts en la meva intervenció.

Primera part, és que hi ha una obligació d'autocensura en els càrrecs institucionals, i concretament en el càrrec de President del Parlament de Catalunya? Segona part, què és la llibertat d'expressió —una de les característiques essencials d'un règim democràtic— i com cal defensar-la?

Sobre el primer punt, la Proposició que debatem es basa en un sil·logisme elemental que es pot resumir així: en el text escrit entrat al Parlament es diu que, basant-se en l'article 30 de l'Estatut, el Parlament representa el poble de Catalunya. Això podria ser la primera premissa. A continuació es diu que, segons el Reglament, el Parlament està representat pel President. Segona premissa. D'això la Proposició dedueix la conclusió que el President del Parlament ha de recollir els sentiments de tota la Cambra —em penso que cito gairebé literalment el text de la Proposició. O sigui que qui ocupa la Presidència no podria opinar mai perquè sempre hauria de representar —remarquin-ho bé— totes les opinions polítiques contradictòries que es donen en aquest hemicicle, i això simultàniament. Reduïda a aquest esquema sil·lògic, resalta ja el raonament absurd plantejat a la Proposició. És natural, perquè per a fer sil·logismes, fins i tot elementals, cal saber almenys una mica de lògica, i no lògica d'haver llegit Frege, lògica de l'antiga, de la dels vells escolàstics del segle XIII, i al Diputat que signa la Proposició, i que l'ha defensada aquí, li citaré ara una llatina de llatí medieval: «*latius hos quam premissae conclusio non vult*». Això, senyor Cañellas, és la segona llei del sil·logisme, que impedeix que el terme sigui pres en la conclusió en un sentit més ample del que ha estat pres a cada una de les premisses. I el text de la Proposició que comento, en la segona premissa, deduïda del Reglament del Parlament, parla de representació del President, però de representació institucional, en canvi en la conclusió, amb la representació institucional s'obliga que el President tingui una representació de tots els sentiments —es diu en la Proposició—, és a dir, de totes les contradictòries idees polítiques d'aquest Parlament.

Això no té res a veure amb el Reglament del Parlament. El senyor Cañellas fa uns moments, des d'aquesta tribuna, citava l'article 27. L'article 27 justament del nostre Reglament és el que fa referència a una representació purament institucional; no em molestaré a llegir-lo, ell mateix n'ha fet una referència extensa, però aquest article no pot ser contemplat separatament de l'article 68, que curiosament no ha citat el senyor Cañellas. L'article 68 del nostre Reglament diu: «quan el President, els Vice-presidents o els Secretaris de la Cambra o de la Comissió desitjaren prendre part en el debat, deixaran el seu lloc de la Mesa i no hi tornaran fins que no s'haurà acabat la discussió del tema i, si s'escau, la votació». Vet aquí la possibilitat real donada pel Reglament de ser bel·ligerant en aquest Parlament, per part del President, de prendre partit, de tenir actituds de partit, i basta amb sortir d'aquest setial i asseure's en aquell escó, senyor Cañellas. I això dintre de l'hemicicle d'aquest Parlament; molt més, doncs, fora del Parlament, i parlant a títol personal. És evident que és el títol en què parlava en una lliçó a Sitges, en una universitat d'estiu, un professor dirigint-se als seus alumnes.

Per tant, la Proposició signada pel senyor Cañellas i de-

fensada per ell no es basa, doncs, en cap norma, ni constitucional ni estatutària ni reglamentària. En tot cas, potser en el que es basa —i li faig favor— és en un vague i confús record de la institució de l'*speaker* de la Cambra dels Comuns a la que ara es referia el senyor Acosta, professor de dret polític però que ha oblidat de definir les funcions de l'*speaker*. L'*speaker*, com els senyors Diputats saben, malgrat el nom que té, no parla en la Cambra dels Comuns, però el que no ha dit el senyor Acosta és que tampoc no vota en cap debat a la Cambra dels Comuns, cosa que no passa amb el President del Parlament de Catalunya. Però és més, cap membre de la Cambra dels Comuns no presenta la seva candidatura a la legislatura següent en el districte pel qual es presenta l'*speaker*, això vol dir que és únic membre de la Cambra que té garantida la reelecció segura; el cas de l'*speaker* de la Cambra dels Comuns és un cas excepcional dintre de tots els funcionaments dels Parlaments del món occidental. En el punt oposat, tenim l'*speaker* de la Cambra de Representants als Estats Units; una de les figures que intervé més durament en política, als Estats Units. Vostès saben que l'*speaker* de la Cambra de Representants és, ni més ni menys, sempre el cap del grup majoritari en la Cambra.

I el senyor Acosta parlava de tota l'experiència política europea, dels parlaments europeus, dient que no volia fer erudició. I ja que ell no la volia fer jo sí que la faré perquè he portat unes quantes dades. Són completament habituals a tots els parlaments europeus les preses de posició polítiques, nítides, dels presidents de les cambres legislatives, fins a l'extrem que és completament usual que aquestes preses de posició els porten directament de la presidència del parlament a la *jefatura* del govern, a ser caps de govern. Els casos quan els cito, els més importants, naturalment, els reconeixen tots. L'any 1969, a França, Chaban Delmas, d'UNR —i dintre de la UNR, senyor Acosta, Chaban Delmas no era un militant de tercera fila, sinó un líder—, passa de la presidència de l'Assemblea Nacional a cap del Govern francès, i ho continua essent fins a l'any 72. A Itàlia, el senyor Leone, cap de Govern en diversos governs italians. La primera vegada que accedeix a aquest lloc és l'any 63, i hi accedeix a partir del lloc de president del Congrés de Diputats a Itàlia. A Noruega, l'any 72, Korvald passa de president de la Cambra a cap del Govern, però amb la particularitat que essent president de la Cambra era secretari general del seu partit, del Partit Popular Cristià, contra el que ens deia fa un moment, que no hi havia precedents, el senyor Acosta. I que no es digui que estic citant l'UNR i partits democristians, no, no! Els socialistes tenen també l'especialitat de passar de la presidència de les cambres legislatives a caps de govern. (*Rialles.*) Pensin que l'any 1946 Huysmans, socialista, de president de la Cambra a Bèlgica passa a cap del Govern; l'any 48, Fagerholm, socialista, a Finlàndia, passa de president de la Cambra a president del Govern. El mateix president Kekkonen, que els diaris d'avui diuen que acaba de dimitir de la presidència de la república, la primera vegada que va ser cap de Govern, abans de ser-ho de la presidència de la república, va ser procedent de la Cambra de Diputats.

Però deixem estar tota aquesta erudició que no volia mencionar el senyor Acosta, i passem a l'Espanya actual.

Senyors Diputats, un Diputat d'aquesta Cambra, i no precisament del Grup de Centristes, sinó molt oposat, fa uns dies va declarar públicament que ell preferia un Landelino Lavilla en el lloc d'Heribert Barrera. Contra gustos no hi ha disputes. I hi ha gustos molt extraordinaris. (*Rialles.*) Però aquest senyor Diputat s'havia oblidat que Landelino Lavilla, el mes de febrer de l'any 80, va marxar de la seva residència habitual, a Madrid, per fer a Andalusia tota la campanya del referèndum andalús, sostenint les posicions d'UCD, sostenint la via de l'article 143 contra l'article 151. I això està a la premsa de l'època, que tenim a la disposició dels senyors Diputats perquè puguin consultar-la. El senyor Cecilio Valverde no va arribar a fer el viatge, però les seves declaracions, essent President del Senat, van ser explícites i abundants, en el mateix sentit que el senyor Lavilla. I, a més, el senyor Valverde no és aquest l'únic cas en què ha fet declaracions d'aquesta mena. I no els citaré les paraules exactes del senyor Pujana, President del Parlament basc, perquè tots les recorden i són de fa uns dies, davant l'extrema tensió que hi ha en aquell país i en el nostre contra l'intent de retallar les autonomies.

Pel que fa a Heribert Barrera, cal afegir que Heribert Barrera no ha defensat en les seves declaracions fora d'aquest Parlament cap posició de partit. S'ha limitat a repetir idees clàssiques del pensament catalanista des d'Almirall, des de fa cent anys. Jo crec que no ser neutral quan es tracta dels drets nacionals de Catalunya és no sols un dret de tots els ciutadans, sinó que és un deure, i particularment dels qui ocupen càrrecs institucionals.

Sobre la segona qüestió: la llibertat d'expressió. Com es defensa? Vull abreuja. Com totes les llibertats democràtiques, és evident, exercint-la, exercint la llibertat d'expressió. Però, en què consisteix la llibertat d'expressió? Doncs consisteix, senyor Cañellas —contra el que vostè ha estat dient fa uns moments des d'aquí—, consisteix, precisament, a poder discrepar de la Constitució sense que això sigui un delict. Aquesta és una de les diferències fonamentals entre el Fuero de los Españoles del General Franco i la Constitució actual. En el cas d'aquell Fuero l'única manera de reformar-lo era la voluntat del general dictador. En el cas de la nostra Constitució, la Constitució és reformable per les vies que ella mateixa indica. I és per aquesta raó, senyor Cañellas, que no hi ha, ni hi pot haver, idees que conculquin la Constitució tal com es diu en la Proposició que vostè signa. La Constitució només pot ser conculcada per actes, actes que impedeixin l'exercici dels drets i de les llibertats que la Constitució reconeix. Si les idees poguessin conculcar la Constitució, seria impossible la seva reforma. L'article 166 de la Constitució explica qui pot tenir la iniciativa de la reforma constitucional: el Govern, el Congrés, el Senat i, mitjançant proposició de llei, les assemblees de les comunitats autònomes com la nostra. Això vol dir que és perfectament lícit a qualsevol ciutadà tenir un altre concepte de com podria ser la Constitució i hauria de ser, i no sols discrepar públicament, sinó associar-se amb altres; per exemple, fundant un partit polític per participar en unes eleccions i tenir majoria en alguna d'aquestes Cambres, que són les que, segons la Constitució, poden instar la reforma.

I això el senyor Cañellas ho sabia perfectament contra el que ha dit avui. Ho sabia encara l'any 1979, i li cito un

text de vostè, senyor Cañellas, que no és pas anterior a l'aprovació de la Constitució, que segons vostè acaba de dir és quan es podia discrepar. El 21 de juliol de l'any 79, més d'un any després, vostè diu a «La Vanguardia»: «El proceso de creación de una norma jurídica garantiza un asenso moral de la mayoría de los ciudadanos. Estos, sin embargo, en un Estado de derecho, continúan siendo capaces de proponer modificaciones a las leyes, a través de los cauces previstos para la aprobación de las normas anteriores». Ara, en canvi, resulta que, segons la Proposició...

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Senyor Diputat, perdó, se li recorda que passa ja del temps previst, tot i que la Mesa ha acordat de tenir una certa flexibilitat; passen gairebé ja cinc minuts.

El Sr. VICENS: Senyora Vice-presidenta, li prego ben-volença, i sobretot que tingui en compte que qui està parlant és el Portaveu del Grup parlamentari al qual pertany el senyor President del Parlament (*forta remor de veus*), i que aquesta, un moment, i que aquesta és l'única ocasió de defensar una cosa que en la Proposició de Llei, tal com s'ha dit aquí, és una conducta política. (*Remor de veus*.)

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Li prego, de tota manera, que acabi al més aviat possible. (*El senyor Capdevila demana la paraula.*) Perdó, té la paraula encara el senyor Diputat. Li ho prego, continuï. (*El senyor Capdevila insisteix a parlar.*) Perdó, ha d'esperar que acabi de parlar el senyor Diputat.

El Sr. VICENS: Volia dir que ara, en canvi, el mateix Diputat senyor Cañellas que signa aquesta Proposició que debatem diu que el senyor Barrera conculca la Constitució perquè nega el caràcter de nació a Espanya ja que l'atribueix a Catalunya. Vull citar-li una altra vegada les seves pròpies paraules, a *La meva proposta a Catalunya*, Copyright by Anton Cañellas, 1977, Barcelona, primera edició (*rialles*): «Catalunya constitueix una comunitat nacional que, com a tal, no és negociable. Podrà ser negociable, en tot cas, la sortida política que se li doni —federalisme, autonomia, etc.—, però el fet nacional i el seu reconeixement, no. Aquesta constatació no és altra cosa que l'afirmació d'un dret fonamental: el principi d'autodeterminació». Aquestes són les seves paraules l'any 77. Potser em puguin dir: d'això, en fa quatre anys i aleshores el senyor Cañellas no era centrista. És cert. Però l'any 79, fa dos anys, en el mateix article de «La Vanguardia» era després de la Constitució i el senyor Cañellas ja s'havia tornat centrista (*rialles*), i hi diu: «Constituye una exigencia irrenunciable de nuestra comunidad. Toda nación reclama su autogobierno y Cataluña también».

Em sap greu no poder ser més extens sobre la forma com el senyor Cañellas ha anat canviant de criteri, i té tot el dret a fer-ho, però cal dir que això és una cosa que el diferencia de la contínua persistència en les mateixes idees d'Heribert Barrera, que són les mateixes que hi ha en els números del *Diari de Sessions* del Congrés de Diputats a Madrid durant la discussió de l'Estatut.

Voldria acabar. M'hauria agradat referir-me a les qüestions de bilingüisme i monolingüisme de què parla el senyor Cañellas. M'hauria agradat referir-me als tòpics erronis que posa en boca d'Heribert Barrera: que compara Catalunya amb el Gibraltar colonial, que dubta de la

independència del Tribunal Constitucional. Mai cap citació literal, sempre una frase truncada i canviada, canviada, corregida de tal com ha estat pronunciada.

Evidentment, és obvi, nosaltres votarem contra la Proposició no de Llei, però demanem que ni un sol vot d'aquest Parlament sostingui aquesta Proposició que debatem. Ho demanem perquè aquí cal que ningú no s'enganyi. Sota l'aparença del judici de la conducta de la persona que ocupa avui la Presidència, el que hi ha és un intent deliberat de rebaixar i deteriorar la institució mateixa de la Presidència del Parlament i, a través de la deterioració d'aquesta institució, el de totes les altres institucions en què Catalunya basa la seva autonomia. I això sí que de veritat podria ser desestabilitzador per a la democràcia.

Moltes gràcies, senyora Vice-presidenta.

(*El senyor Acosta s'aixeca per parlar.*)

El Sr. ACOSTA: Un turno de réplica por alusiones a l'amparo de artículo 66.3 del Reglamento de la Cámara.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Un moment, si us plau, el senyor Capdevila havia demanat la paraula abans per una qüestió d'ordre, no?

El Sr. CAPDEVILA: Era per al senyor Cañellas.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Recordo al Diputat senyor Cañellas que el Reglament en aquest sentit és estricte quant al temps. Li prego, doncs, que sigui breu.

El Sr. CAÑELLAS: Senyora Presidenta, el que a mi m'hauria agradat és que prèviament a aquest debat haguessim sabut amb quin temps podíem comptar cada un dels participants, perquè almenys per les meves notícies només podia parlar deu minuts. He passat dos minuts. En aquest moment seré curt, però hauria volgut que, prèviament, se'ns haguessin comunicat quins eren els límits de temps que tindriem cada un dels que participéssim en aquest debat.

En primer lloc, voldria dir al senyor Vicens que aquesta Proposició no de Llei no és del Diputat senyor Anton Cañellas, sinó del Grup parlamentari de Centristes de Catalunya. Així va encapçalada la nostra Proposició no de Llei i així va firmada pel president del Grup, que en aquest cas és el Diputat senyor Anton Cañellas.

D'altra banda, li voldria dir, pel que fa a la defensa de la llibertat d'expressió que ha fet, que en cap moment jo no estic en contra d'aquesta llibertat d'expressió, no faltava si no! Durant molts anys he lluitat per la democràcia i pels drets fonamentals de la persona humana, entre ells la llibertat d'expressió. Però en la Proposició no de Llei el que nosaltres manifestem d'una manera ben clara és que creiem que un President del Parlament, malgrat que hagi de ser, i ha de ser, un Diputat, ha de ser un Diputat —per tant, ha de pertànyer a un partit polític i ha fet política durant tota la seva vida—, indubtablement el President d'un Parlament, que en certa manera té la representació de tota la Cambra, ha de tenir en compte els criteris, les línies polítiques dels altres Grups parlamentaris, perquè en definitiva té la representació de tot el Parlament i no hauria d'entrar públicament en forma tan belligerant amb els altres Grups parlamentaris que formen part d'aquest Parlament.

Aquesta és la nostra manera d'entendre la presidència d'un Parlament. Nosaltres no arribem tan lluny de fer incompatible el fet de ser secretari general d'un partit i ser

president d'un Parlament, però sí que demanem que el President del Parlament tingui en compte el que és, és a dir, el President de tots els Diputats de Catalunya...

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Senyor Cañellas, perdó; però la intervenció per al·lusió s'ha de cenyir estrictament a contestar a l'al·lusió i no entrar en el fons de la qüestió.

El Sr. CAÑELLAS: Bé, després, per entrar més al fons, el senyor Heribert Barrera en la seva conferència de Sitges va anunciar tota una sèrie d'actituds que ell creia que eren, que es convertien en el *chivo expiatorio* de l'autonomia catalana, i entre elles assenyalava tota una sèrie de fets —modificació del codi penal, projecte de llei sobre l'ús de les banderes, projecte d'harmonització, comissió d'experts—, i entre ells posava la sentència del Tribunal Constitucional anul·lant la llei catalana de transferències dels serveis de les Diputacions a la Generalitat; per tant, assenyalar que una sentència del Tribunal Constitucional podia ser una sentència absolutament política, és a dir, de signe contrari als interessos de Catalunya.

I, finalment, voldria dir-li —perquè això sí que m'afecta, a mi— que jo el 1978, a la Comissió Constitucional, vaig dir —i per tant és públic, no cal que em llegeixi altres coses, és al *Butlletí Oficial* de les Corts—, vaig assenyalar que, si bé jo no estava d'acord amb la manera com es feia la Constitució, acceptava el model de les comunitats autonòmiques perquè en definitiva s'aproximava a la solució que jo havia defensat anteriorment, i que en aquest moment crec que, havent assumit la Constitució, no tinc el dret públicament de defensar-ho, però que indubtablement defensava el que diu la Constitució, és a dir, que assumia tot el que s'avançava en el sentit del Títol VIII, és a dir, de l'Espanya de les Autonomies. Per tant, a partir d'aquell moment jo m'he mantingut fidel a la Constitució.

Res més. Moltes gràcies.

(*El senyor Acosta recorda que ha demanat la paraula.*)

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Li prego que se ceneixi en tres minuts al tema de l'al·lusió personal.

El Sr. ACOSTA (*de l'escó estant*): El artículo 66.3 del Reglamento dice cinco minutos, no obstante yo...

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Això és quan parla de rectificacions i no per al·lusions. El que val és el 64...

El Sr. ACOSTA: Muy brevemente. Sólo decir que los ejemplos de erudición aducidos por el señor Vicens no me pueden convencer. Ha habido aquí una razón palmaria...

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Perdó, senyor Acosta. Això no és una al·lusió. És una opinió, li prego per tant...

El Sr. ACOSTA: La alusión que se me ha hecho, personal, de no estar debidamente documentado en cuanto a los ejemplos europeos y tal... (*Rialles.*) Entonces si las alusiones no se contestan con argumentos, ¿cómo se contestan? Yo lo único que quiero decir es que lo deseable, como cualquier persona normal, y sobre todo Diputado, comprende, no es seguir el ejemplo de la Cámara de Representantes americanos. A veces, ya se sabe, su presidente se ha comportado de forma de terrorismo político. Lo deseable es seguir el ejemplo de los Comunes. Ése es el modelo. Esa es la verdad. Yo no creo que frente a esta razón nadie dude. (*Remor de veus.*) Y sigo insistiendo en que sobre la

Cámara, sobre el Parlamento pesa —y con ello termino, señora Presidente—, pesa una gravísima contradicción: la contradicción de que el líder de un partido sea a la vez Presidente, y que si esta contradicción no se supera, de nuevo, de nuevo se volverá a perturbar, a introducir un elemento confusionista en la convivencia en Cataluña y de Cataluña con los restantes pueblos de España.

Nada más.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, té la paraula el Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: Senyora Presidenta, senyores Diputades, senyors Diputats, nosaltres també farem, al seu moment, consideracions de dret constitucional i de sociologia política sobre el tema, però volem començar per situar el marc polític de la qüestió que es planteja avui.

Estem, amb una profunda perplexitat, davant la paradoxa que sigui Centristes de Catalunya qui proposi jutjar l'estabilitat de l'autonomia de Catalunya. Com és possible que ens trobem al Parlament analitzant això quan hi ha hagut, per part de la Unió de Centro Democrático, declaracions al cantell de la inconstitucionalitat, com la del senyor Martín Villa, comparant el català al sànscrit, com la del senyor Rovira Tarazona fent de censor o atribuint-se un paper que no li dona ni la Constitució ni l'Estatut, que és la representació de Catalunya davant el Govern? Com és possible que ens trobem analitzant això quan hi ha hagut actuacions de la Unió del Centro Democrático, com és un bombardeig constant d'impugnacions a les lleis que aprova aquest Parlament o de decrets que envaeixen les nostres competències? Senyor Cañellas, qui posa en dubte la independència del Tribunal Constitucional? ¿No és el Govern central que l'està utilitzant com un mecanisme de control per a paralitzar la tasca legislativa d'aquesta Cambra? ¿No és el mateix senyor García Pelayo que, xuclet per aquest clima antiautonòmic, ha arribat a emetre un judici abans de judici violant les normes més elementals del dret, en pronunciar-se a favor de la correcció tècnica de la Llei d'Harmonització del Procés Autonomiu? Com és possible que jutgem això quan se'ns prepara la concertació autonòmica, darrer element de tots d'aquest clima, contra les nostres institucions, la LOAPA, el Fons de Compensació?

En resum, pel que fa a aquest punt, nosaltres creiem que és aquesta política que representa la Unió del Centro Democrático la que està desestabilitzant l'ordre constitucional pel que fa al títol vuitè, i l'autonomia de Catalunya, pel que fa al seu Estatut. I, en aquest marc, nosaltres no podem, de cap manera, secundar una iniciativa com la de Centristes, afegint-hi, a més, raons de forma, com la que ens donava el Portaveu del Grup de Centristes en el debat del dia 22 de setembre, quan rebutjava amb molta pressió tota forma de moció de censura encoberta.

Entrant en la Proposició de Llei en si, nosaltres volem fer unes consideracions a la Proposició i sobre els fets a què en aquesta es fa referència. Nosaltres reivindicuem la legitimitat de la defensa de la personalitat nacional de Catalunya. El Partit Socialista Unificat de Catalunya va néixer —i durant tota la seva història, els seus congressos— per lluitar, com un dels seus eixos fonamentals d'actuació, per la personalitat nacional de Catalunya, i ningú, en

aquesta Cambra, ni fora d'aquesta Cambra, no es podrà atribuir un paper més gran que el nostre en la defensa d'aquesta personalitat nacional. Nosaltres, és per això que no entrarem en el contingut de les declaracions del President Barrera; estem en desacord amb la forma, estem en desacord amb alguns dels ritmes expressats; ens sembla que tota la polèmica va anar a parar a una dinàmica de crispació propera a l'insult que gens no ajuda a crear un clima de construcció d'autonomia; dinàmica de crispació en la qual també va caure el President Barrera quan, al nostre entendre, cometé l'error de dubtar de l'honorabilitat política d'un demòcrata tan inatacable com Joan Reventós, fet que lamentem i, al mateix temps, val a dir que ens alegrem de les posteriors rectificacions produïdes pel mateix President.

A nosaltres ens amoïna també la coincidència del càrrec de President del Parlament amb la secretaria general d'un partit. No hi ha cap principi metafísic, senyor Vicens, no hi ha cap principi de dret constitucional que estableixi una frontera tallant entre els dos càrrecs, però hi ha un perill molt greu d'ús partidista d'un càrrec institucional quan s'ocupa un càrrec tan important dins un partit.

La Presidència del Parlament hauria de ser un càrrec d'equilibri, no partidista, representant interessos globals —jo m'atreiria, en nom del meu Grup, a defensar aquesta mateixa posició— perquè aquí, senyor Vicens, el Parlament, el representem tots els que hi som. Aquest és el màxim organisme del Parlament: el Ple, i, dins el Ple, qualsevol membre d'aquesta Mesa pot baixar a actuar com qualsevol altre Diputat, però fora d'aquest Parlament qui té la representació del Parlament de Catalunya és el seu President. Podríem citar el dret constitucional —ara hi entro una miqueta—: Sandro Pertini, President de la Cambra de Diputats a Itàlia amb una aurèola inatacable d'imparcialitat i de no entrar mai en debats partidistes; el mateix actual President de l'Assemblea Nacional francesa, Louis Mermaz; Bé: Nilda Hotti, Pietro Ingrao, Chaban-Delmas, etc. Perquè, senyor Vicens, vostè només m'ha citat Escandinàvia; podíem anar a situacions molt més properes a les nostres, i té tota la raó quan —i ara sí que és una deformació professional— deixa de banda el cas de l'«speaker». Ara bé, no sé si el senyor Mermaz és el futur president del govern francès; no sé si vostè ens ha anunciat qui serà el futur president del govern de Catalunya, però, evidentment, volem dir que aquí hi hauria d'haver una estabilitat d'imparcialitat, no partidista, en la projecció a l'exterior del Parlament.

Aquesta estricta imparcialitat li donaria més autoritat al càrrec. Nosaltres la vam defensar així quan es va debatre el Reglament; vam citar doctrines com la de Ferrara, quan diu que els Presidents en els Parlaments basats en grups i en multipartidisme seran més eficaços quan més desaparebut passin, basant les seves decisions en figures col·lectives, i ho continuem mantenint, fins i tot quan defensàvem —i la proposta va ser derrotada aquí— que el President tingués vot de qualitat perquè volíem incrementar al màxim el seu poder, perquè fos el més imparcial i el més apartidista possible en l'ordre dels nostres debats i en la projecció de la nostra institució.

La seva actuació, des de la perspectiva institucional, que ens afecta a tots, ens amoïna per la coincidència de

càrrec de partit amb càrrec institucional; demanem que acabi aquesta coincidència i així acabarem una font de malentesos, malentesos en els quals ha caigut també el senyor Francesc Vicens quan ha demanat benevolència en el temps d'intervenció perquè ell era el Portaveu del Grup del President del Parlament de Catalunya. Aquí ha rel·lisat, senyor Vicens.

Però ens amoïna també l'actuació política, millor dit, la incongruència política que es pot derivar de l'actuació del President del Parlament. Aquí hi ha un parany en el divorci, al nostre entendre —entrem en la valoració política— entre el radicalisme de les paraules i el conservadorisme dels fets. Aquest Parlament, que, a part d'aprovar pressupostos, té com a feina importantíssima fer néixer governs, ha vist néixer un sol govern minoritari, gràcies al vot de Centristes i d'Esquerra Republicana. En aquest Parlament s'han sentit opinions radicalment contradictòries a una Catalunya monolingüe: «vamos al Parlament a intentar controlar el proceso de catalanización e impedir la catalanización por decreto», «nosotros somos representantes en esta Cámara del pueblo andaluz de la emigración». Bé, aquestes opinions es van pronunciar des d'un Grup parlamentari que va ser creat gràcies a la iniciativa i l'impuls del Grup d'Esquerra Republicana que, entre centenars i centenars de solucions parlamentàries per al problema dels Grups parlamentaris, en va anar a triar una que donava veu, des d'aquesta tribuna, a posicions radicalment contràries a les que Esquerra Republicana defensa. Nosaltres pensem que a vegades el nacionalisme verbal pot coincidir amb els extrems contraris i obtenir beneficis similars de divisió. Avui, uns extrems aparents —Centristes i Esquerra Republicana— estan en contra, en aquesta Proposició; estan enfrontats, però són de la mateixa majoria. Aquí sí que podríem citar Shakespeare: el ser i el no ser; no sé qui faria de Hamlet, si el senyor Barrera, si el senyor Pujol, si el govern minoritari, si el ser és Esquerra Republicana i el no ser Centristes, o a l'inrevés; estem realment també en situació paradoxal respecte a la continuïtat d'una majoria tripartida que no va enlloc. Anunciem nosaltres la nostra abstenció; pensem que el problema polític és un problema de la majoria tripartida; creiem que el problema institucional passa per una argumentació que nosaltres vam donar en aquesta Cambra des del dia que es constituí, o sigui, que seria bo que a Catalunya, amb l'equilibri de forces polítiques que hi ha, la presidència del Parlament estigués en mans del segon partit, quant a força política. De tota manera, volem que es vegi, darrera la nostra abstenció d'avui, un vot a favor d'aquesta posició política que duria a la presidència a un membre del Grup dels Socialistes de Catalunya.

De tota manera, també estem amoïnats pels possibles efectes negatius d'una votació en què hi hagi més vots contraris i abstencions que no pas vots a favor, perquè podria posar en dubte la continuïtat de la confiança política d'aquesta Cambra envers el seu President. Nosaltres creiem que el problema polític de fons és el problema de la majoria tripartida i és el problema de la inestabilitat, no del Parlament, senyor Cañellas, sinó de la Generalitat i de l'autonomia de Catalunya. Aquest és un episodi lamentable en el llarg camí d'errors del desgovern de Catalunya.

Nosaltres, en resum, per tot això, demanem a la majoria

tripartida que aclareixi què vol dir majoria tripartida pel que fa a aquests enfrontaments. Nosaltres explicitem de nou que valdria la pena que s'acabés la coincidència de càrrecs i nosaltres reiterem que no votarem aquesta Proposició no de Llei perquè no podem acceptar ni la posició de jutge per part del qui podria ser —perdó per la comparació— el botxí de l'autonomia de Catalunya, ni podem acceptar que, en forma encoberta, es presenti censura, ni podem anar en contra de la tradició del PSU, ni podem anar en contra de la voluntat de la reconstrucció nacional de Catalunya.

Apel·lem a tots els Grups parlamentaris a considerar el problema real, que no és la presidència del Parlament, sinó la pèrdua progressiva d'autonomia a Catalunya.

Moltes gràcies, senyora Presidenta.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: El senyor Anton Cañellas té la paraula per al·lusions i, després, el senyor Vicens, per al·lusions.

El Sr. CAÑELLAS: Senyora Presidenta, molt breument. De la intervenció del senyor Ribó, jo voldria respondre, perquè s'ha adreçat en nom personal, a Anton Cañellas —ho torno a repetir— que la Proposició no de Llei és del Grup de Centristes de Catalunya, però ha volgut dir, dirigint-se amb un gest cap a nosaltres, que nosaltres podríem ser els botxins de l'autonomia a Catalunya. Això, senyor Ribó, no li ho puc acceptar, perquè Centristes de Catalunya, com els altres partits parlamentaris d'aquí, hem lluitat i continuarem lluitant per l'autonomia de Catalunya; n'hem donat proves i el partit amb el qual nosaltres estem vinculats —Unió de Centre Democràtic—, d'una forma també clara i contundent, ha votat sempre a favor de l'autonomia de Catalunya. Jo només li vull recordar que, quan es va aprovar l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, jo, com a membre de l'Assemblea de Parlamentaris de Catalunya, sempre vaig votar amb la majoria dels parlamentaris catalans i sempre vaig votar el mateix que votaven els membres, els Diputats, d'Unió de Centre Democràtic que eren a la Comissió Constitucional. Per tant, nosaltres, els catalans, tenim un Estatut d'Autonomia, tenim un autogovern i, aquest autogovern, el tenim perquè una majoria —jo diria que quasi unànime— dels representants del poble espanyol va donar aquest Estatut d'Autonomia a Catalunya.

Per tant, jo no puc permetre que des d'aquesta tribuna es pugui acusar un partit polític que, d'una forma constant, està mantenint i animant que l'autonomia a Catalunya avanci, dins del marc de la Constitució espanyola, i, per tant, aquests atacs a un partit parlamentari i a un govern que, d'una forma molt clara i contundent, defensa els interessos de Catalunya i, al mateix temps, defensa els interessos d'Espanya, pugui ésser acusat d'una forma, jo diria que molt poc responsable, que li pugui donar el qualificatiu de botxí. Això no és dintre de les normes parlamentàries, no és dintre del que hauria de ser, doncs, una manera d'avançar cap a l'autonomia en profunditat. Si comencem amb aquestes crispacions, malament continuarem, malament serà el futur de Catalunya i de la democràcia a Espanya.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Senyor Vicens, té la paraula.

El Sr. VICENS: Només és per a dir-li amb tota afabili-

tat al senyor Ribó que quan jo he demanat tolerància a la senyora Vice-presidenta era, en la meua intenció —crec haver-ho expressat així—, per ser el portaveu del Grup parlamentari al qual pertany la persona de la qual es jutjava la conducta, independentment del fet que fos el President. Gràcies.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Senyor Ribó...

El Sr. RIBÓ: Senyora Presidenta, nosaltres creiem en aquest debat, que és important, potser per això s'està fent un ús molt extensiu del torn d'al·lusions. De tota manera, volem dir al Grup de Centristes que hem utilitzat l'expressió «podria ser el botxí», que retirem de tota manera la paraula i la podríem canviar per «podria ser el principal adversari de l'autonomia de Catalunya».

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Té ara la paraula, en nom del Grup dels Socialistes de Catalunya, el Diputat senyor Martín Toval.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyora Presidenta, senyores i senyors Diputats, el meu Grup no té més remei que començar aquesta intervenció fent el que podríem anomenar un previ parèntesi inicial a la intervenció mateixa dintre de la qüestió, senyora Presidenta.

Avui, en un diari de Barcelona, signat el reportatge per un periodista, un professional de Catalunya, i posant el que havia de posar en negretes, com a paraules que no eren d'ell sinó d'aquelles fonts que li donaven la informació, es deia que de fonts properes a cercles, exactament —i cito literalment—, «cercles propers al President del Parlament», es titlla de covardia i de vilesa el fet que el meu Grup signi un document parlamentari demanant votació secreta en aquest debat.

Doncs bé, no és bo començar un debat d'aquestes característiques havent de citar cercles propers al President del Parlament que titllen un Grup i la seva actitud de vilesa i covardia. Però ho haig de fer perquè és obligat. I haig, com a conseqüència d'això, de citar l'article 80 del Reglament del Parlament, que és l'article que fa referència a la votació secreta. Ho haig de fer només per a aclarir, no per a contradir, només per a aclarir. Té un apartat primer que parla de tres possibilitats de votació secreta: «Serà secreta la votació —s'hi diu— per a elegir persones, quan el President ho decideixi o quan ho demanin dos Grups parlamentaris.» Hi ha hagut dues possibilitats abans que el meu Grup es decidís a demanar aquesta votació secreta. Una, que el President o la Mesa del Parlament interpretessin que elegir persones i reprovar persones —o no es tracta d'això en aquesta Proposició no de Llei?—, que reprovar persones no elegides era un procediment semblant, i que, per tant, el secret de la votació era interpretable com a lògic. I el mateix President podia haver-ho demanat i decidit. No es va fer. Nosaltres vàrem creure convenient això, i no només perquè reglamentàriament creiem que calia —i no entrem en l'apartat segon de les boles blanques i boles negres que tant s'ha debatut últimament—, creiem que calia que la votació fos secreta, entre d'altres coses perquè, com diu la doctrina parlamentària, la votació secreta, en parlar de persones, és bona perquè despolititza la votació i la decisió de cadascú dels qui voten. Aquestes són les raons, no són vileses ni covardies. I no és bo, en tot cas,

que això hagi sortit de cercles propers a la Presidència d'aquest Parlament.

Anem al tema. Per què es fa aquest debat? Aquest debat es fa immediatament perquè s'ha presentat una Proposició no de Llei que ha estat admesa a tràmit per la Mesa. S'ha posat a tràmit d'esmenes i definitivament va al Ple a votar-se. Però això és immediatament. Immediatament ha estat demanada aquesta Proposició no de Llei. En unes declaracions públiques, el Molt Honorable senyor President d'aquesta Cambra va demanar que seria bo que es presentés una Proposició no de Llei d'aquestes característiques. Jo no voldria entrar en valoracions que poguessin ferir, però donava la impressió que es volia substituir una decisió pròpia, davant d'una situació de reprovació explícita d'un Grup concret que el va votar per a la Presidència, substituir-la per un tràmit de debat polític en aquest Parlament. De manera que ningú no es queixi que aquest debat polític s'estigui fent, perquè ha estat gairebé demanat.

Segona qüestió: en el fons això es planteja, i es plantegen de fet aquells dubtes de si hi hauria dimissió o no hi hauria dimissió, perquè cal corroborar i comprovar, constatar, en definitiva, una realitat. Aquest Parlament va elegir, de manera definitiva, la Mesa; el Molt Honorable President va tenir el vots de tres Grups parlamentaris, aquells que formen la minoria majoritària, la majoria minoritària —com es digui— que formen el Govern en definitiva, i aquests tres Grups, aquesta majoria s'ha trencat en aquest punt, i un dels Grups va dir que li retiraven el seu favor, li retiraven el seu vot; això és el que planteja el tema; que el Molt Honorable senyor President del Parlament deixa de tenir aquella majoria de votació. Doncs bé, la Proposició no de Llei, ¿des de quines perspectives, al nostre entendre, s'ha de contemplar? Des de tres perspectives es pot contemplar. D'alguna manera més o menys ordenada aquí s'han contemplat les tres perspectives. Jo voldria ordenar-les. Una primera fa esment a això, que ja se n'ha parlat aquí, de la llibertat d'expressió. Una segona al que podríem anomenar la llibertat d'expressió política. Una tercera, a la perspectiva institucional mateixa de l'afèr.

Perspectiva de llibertat d'expressió: és a dir, llibertat d'expressió dels ciutadans. ¿Els ciutadans poden parlar en aquest país, poden expressar-se lliurement, sí o no? Sí: article 20 de la Constitució. Amb respecte a la llei i només amb la possibilitat i el límit que els tribunals puguin judicar si aquesta llibertat, en expressar-se, ha atacat o contradit una altra de manera greu: llibertat d'expressió total. I els socialistes la defensem totalment. Article 20 de la Constitució: llibertat d'expressió per a tots els ciutadans d'aquest país. I hem de defensar-la molt perquè molt sovint no és gaire respectada.

Segon tema, segona perspectiva: llibertat d'expressió política. És a dir, ¿poden expressar-se els polítics, no ja els ciutadans? Clau de volta de tota construcció democràtica. Ja és a l'article 1 de la nostra Constitució, quan diu molt textualment que «Espanya es constitueix en un estat social i democràtic de dret que propugna com a valors superiors del seu ordenament jurídic la llibertat, la justícia, la igualtat i el pluralisme polític». És l'expressió, per tant, del pluralisme polític consubstancial a la democràcia. És això el

que recull després l'article 6.e de la nostra Constitució quan, parlant dels partits polítics, afirma, amb molta claredat, que els partits polítics expressen el pluralisme polític, concorren a la formació i manifestació de la voluntat popular i són instruments fonamentals per a la participació política. Llur creació i l'exercici de llur activitat són lliures dintre del respecte a la Constitució i a la llei. De nou el límit del respecte a la Constitució i a la llei, i judicació als tribunals de nou. Per tant, llibertat d'expressió per a tots els ciutadans, reconeguda en la Constitució; llibertat d'expressió política i pluralisme polític, reconeguts en la Constitució; no té cap mena de límit que no és el que estigui previst en la Constitució, i que només, aquest límit, si es vol exercir, es pot actuar a través de la jurisdicció, dels jutges.

Aquestes dues perspectives són les que provoquen, les que justifiquen, les que fonamenten el nostre desacord amb la moció presentada, en la mesura que introdueixen aquests elements, en la mesura que s'introdueixen contradiccions a la llibertat d'expressió ciutadana i a la llibertat d'expressió política. Perquè nosaltres no volem que, ni d'una part ni d'una altra —a vegades segurament ho hem fet nosaltres també, però mal fet també—, s'utilitzin la Constitució i l'Estatut com a armes «arrojadizas» del debat polític. Això no és bo per a la democràcia i nosaltres no volem que es faci. La discrepància política, el pluralisme polític estan en la Constitució. Si us plau, no utilitzem la Constitució com a arma de discrepància política.

Tercer nivell, que és l'últim, senyora Presidenta: la perspectiva institucional. La perspectiva institucional del tema de què tractem. El Parlament, diu l'article 30 de l'Estatut, representa el poble de Catalunya. El President, diu l'article 27 del Reglament d'aquesta Cambra, té la representació del Parlament. Jo voldria fer un esment molt lleuger, molt ràpid als tipus i formes d'actuació dels Presidents en el parlamentarisme històric i actual. Tot es resumeix, segons la doctrina, en dues fórmules: el President líder, «speaker» anglès, i el President àrbitre, que és el President del parlamentarisme continental europeu, podríem dir. El primer té uns poders forts per a la direcció dels debats; és elegit per consens dels dos grups majoritaris —perquè és el cas anglès de fet el que hem de considerar com a fonamental—; té com a principi la neutralitat, com a caràcter essencial i fonamental; trenca tota relació, ja s'ha dit aquí, amb el seu partit. El President àrbitre, el del parlamentarisme continental europeu, si volem, el més acostat segurament a la nostra tradició —encara que la nostra tradició democràtica, Deu n'hi do!—: té poders més compartits amb la Mesa; elecció majoritària. És una majoria qui elegix aquest President, però amb elements clars, i ho diuen els tractadistes, ho diuen tots els tractadistes, d'èmfasi també en la neutralitat i la imparcialitat. I compte, perquè vull que quedi constància, i molt clarament, que la imparcialitat i la neutralitat no s'exerceixen només i no es justifica només des de la direcció dels debats: és tot el que es refereix a la imatge del President del Parlament, cap a fora del Parlament, cap a dintre del Parlament, el que dona aquesta imatge de neutralitat. De manera que el President del Parlament, en tant que President de la Cambra, no d'aquest Parlament de Catalunya, en tant que President de la institució que representa el poble

de la nació de què es tracti, té cap enfora la imatge també que representa el poble de la nació de què es tracti, el conjunt dels ciutadans que han votat, si es vol. I aquesta imatge, particularment explicitada en uns concrets parlaments, és important que es tingui en compte. A casa nostra, els estudiosos nostres, de Catalunya, que han estudiat ja el nostre Reglament, no es decanten de si tenim aquí un President líder, «speaker», o un President àrbitre, el President també neutral, que per això se'n diu àrbitre. I afirmen, per exemple, en el cas que ens ocupa, que la pràctica dependrà molt directament de la personalitat de qui depengui la titularitat de la Presidència, o que la pràctica o el ben o el mal fer dels Presidents concrets acabarà perfilant la institució. En definitiva, en el dret i, per sobre de tot, en la pràctica política dels països parlamentaris més acostats a nosaltres, la força del President ve de la neutralitat, objectivitat i imparcialitat de la seva actuació, assolida tant en la direcció dels debats i en la direcció dels tràmits parlamentaris, com en les tasques de representació i actuació externes cap a la societat. Jennings deia que l'autoritat de l'«speaker» —i parlava de l'«speaker», cal deixar-ho clar—, que és molt més gran l'autoritat que no el poder. Frederick diu coses semblants, no es tracta aquí de fer erudicisme. Ja s'ha dit que el President, «speaker», el President de la Cambra dels Comuns arriba a trencar tota vinculació amb el seu partit. Tampoc no es demana això aquí. Però en tot cas hem de valorar seriosament el fet que el President del Parlament sigui el líder fonamental d'un partit aquí representat.

Tots coincideixen, tots els tractadistes, que un cop elegit el President del Parlament —sigui el sistema de President líder, «speaker», el sistema parlamentari europeu, President àrbitre—, tots coincideixen que el President, un cop elegit, es distancia de la majoria que el va elegir. I això és per a complir amb eficàcia la seva tasca i funció de neutralitat i objectivitat. I nosaltres, fet aquest parèntesi d'erudició, si es vol, a Catalunya necessitem molta objectivitat i molta neutralitat. Ho diu el dret comparat, ho diu el dret parlamentari, ho diu el Reglament, també ho diu el Reglament —article 27, entre d'altres—, tot el conjunt del Reglament, però hem de ser conscients que si l'article 30 de l'Estatut —faig una consideració jurídic-política, per després entrar en la consideració política de fons— parla que el Parlament és el representant del poble; si l'article 27 atorga la representació política del Parlament al President, la representació del poble de Catalunya està renyida amb la representació partidària de qualsevol partit, no només d'Esquerra Republicana de Catalunya, de qualsevol partit, sens dubte més encara si aquell partit és, segurament, el Grup més minoritari de la Cambra.

Una actitud belligerant, belligerant, en la política del President del Parlament català és més greu perquè es tracta del President d'una institució recentment recuperada, en el marc d'un govern i d'una democràcia encara molt febles, que hem de consolidar. Més que en altres moments, sens dubte, al nostre parer, les institucions autonòmiques necessiten prestigiar-se per llur actuació i aconseguir de ser sentides com a pròpies per tot el poble de Catalunya. No ho dic jo; ho diu, paraules textuais, el Molt Honorable President del Parlament de Catalunya, Heribert Barrera, quan, un cop elegit per primera vegada

President d'aquest Parlament, afirmava textualment: «Aquest Parlament, senyores i senyors Diputats, ha de començar a bastir la Catalunya dels nostres somnis, i per a fer-ho necessitem l'ajut i l'esforç de tots. Cal que Catalunya estigui unida, i és només si realment la Generalitat, i en primer lloc la seva màxima institució, aquest Parlament, sap treballar per a tots els catalans, per a tots els catalans, sigui quin sigui llur origen, que podrem tirar endavant la nostra tasca. Cal que aquest Parlament no decebi ningú, que tothom s'hi senti autènticament representat, i que treballant per a tots treballi, en definitiva, per a Catalunya.»

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Senyor Diputat...

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Acabo de seguida, senyora Presidenta. Si hi ha algú que pugui dir que aquest desig del President d'aquest Parlament ha estat assolit... Acabo de seguida per dir que aquestes són actituds de neutralitat, de dotar-se de gran autoritat moral. Actituds a les quals també podem fer referències històriques en el nostre país. Són actituds com les tingudes en aquest Parlament de Catalunya durant l'etapa de la República per en Lluís Companys o en Joan Casanovas.

La vida d'un Parlament no es regula només pel Reglament, per normes de conducta, per pautes de conducta. Que ningú no s'enganyi: en aquest debat, en el fons, no es posa en qüestió una persona. Ningú no està judicant una persona, sinó una institució: el Parlament de Catalunya. Flac favor fan a la democràcia i a l'autogovern els qui sembla que vulguin enfrontar el prestigi d'una persona amb el de la institució que presideix. No és bo per a la democràcia. El nostre deure, en tot cas, si això es planteja així, el de tots, és, per sobre de tot, de salvar el prestigi de la nostra Institució.

I acabo, senyora Presidenta, dient que el nostre vot, el vot del Grup Socialista, serà un vot d'abstenció, vot d'abstenció que té com a raons fonamentals tres argumentacions.

La primera: nosaltres, ni hem demanat ni hem volgut aquest debat. Ha estat demanat per uns i provocat més immediatament per altres, en presentar la Proposició no de Llei. Nosaltres ja no varem votar l'actual President del Parlament en la seva elecció definitiva. Varem votar un altre candidat; segon argument, segona raó.

Tercera, i molt neta: nosaltres no podem donar suport a la moció presentada pels aspectes concrets, ja esmentats, que fregen una crítica, una valoració que nosaltres no compartim respecte a l'expressió i a l'exercici de la llibertat d'expressió pels ciutadans i pels polítics. Però tampoc no podem ni volem avalar una trajectòria d'actuació institucional, per part del titular de la Presidència, que el que més ha afectat i afecta és el prestigi del Parlament, posant en qüestió una cosa que ell va dir que no s'havia de posar en qüestió, com és, si més no, el caràcter de la Cambra, en tant que representació de tot el poble de Catalunya, expressió que, sens dubte, significa més en democràcia que l'estricta representació de cadascuna de les diferents forces polítiques aquí representades.

Moltes gràcies.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Té ara la

paraula el representant del Grup de Convergència i Unió, el Diputat senyor Macià Alavedra.

El Sr. ALAVEDRA: Senyora Presidenta, senyores i senyors Diputats. El President del Parlament és elegit per a tota la legislatura —que consti que ho pot ser per majoria simple— i no és prevista en el nostre Reglament, com en la immensa majoria de sistemes democràtics, cap mena de censura o de reprovació. D'entrada, doncs, aquest petit aclariment reglamentari.

En segon lloc, el Reglament del Parlament, en els seus articles 129 i 130, no defineix el que són les proposicions no de llei; es limita a descriure com s'han de presentar, el procediment de la seva discussió i de la seva votació, però la seva definició ve donada, al nostre entendre, per la seva ubicació dins el Reglament —es troben incloses dins la secció del Capítol tercer, que tracta de l'impuls i control de l'acció política i de Govern. La proposició no de llei va, doncs, dirigida únicament i exclusivament, segons el nostre criteri, a promoure una deliberació sobre un determinat tema de govern que impliqui, com a conseqüència, el control o l'impuls de l'acció de l'Executiu.

Ens trobem, doncs, davant d'una Proposició no de Llei atípica, que proposa una reprovació no prevista en el Reglament. Podríem, doncs, votar no d'entrada, únicament per motius de forma. Però és evident que el tema és polític. Des d'aquest punt de vista, el polític, nosaltres també diem no, un no sense dubtes ni matisacions, no solament a la conclusió de la Proposició no de Llei, sinó a tot el seu contingut.

La democràcia —aquí s'ha dit—, quan ho és realment, és pluralista; és a dir, reconeix el pluralisme. I, per tant, s'organitza en partits, i només funciona si s'organitza en partits. Homes de partit són molt majoritàriament els qui arriben als parlaments. I, per tant, homes de partit, ocupin el càrrec que ocupin, són els qui, democràticament elegits, queden situats al capdavant de les institucions del país, bé sigui l'executiu, bé sigui el legislatiu. Cal distingir, doncs, d'entrada, entre els actes de representació institucional i els altres, que poden ser acadèmics, d'expressió d'opinió, o simplement, fins i tot de partit.

Una simple referència al país veí, que ha estat ja citat, perquè això que diem ara passa constantment, i l'últim exemple el podríem trobar fa uns quants dies en el discurs del senyor Louis Mermaz, també citat, president de l'Assemblea Nacional francesa, en el congrés socialista francès de Valence, davant de tota la premsa, evidentment, i considerat per tothom, en el país veí, com el més contundent i el més enèrgic dels discursos pronunciats en un tema tan polèmic a França com les nacionalitzacions.

A Sitges, el President Barrera pronuncia una conferència dins el curs especial sobre l'autonomia de Catalunya, organitzat per la Universitat Internacional Menéndez Pelayo, i que es titula, la conferència, vull dir, «L'Autonomia de Catalunya i la construcció d'una nova Espanya». Hi desfilen representants polítics qualificats de tots els partits polítics, i, per tant, és evident que el President Barrera exposa a Sitges les seves idees, o les del seu partit, és a dir: la seva visió política des de la posició que ocupa en l'espectre polític català.

El mateix President Barrera, sorprès davant de la reacció totalment fora de to i inoportuna —segons el meu cri-

teri personal— del delegat del Govern, senyor Rovira Tarazona, ho aclareix d'una manera que hauria hagut de ser definitiva, que hauria hagut de cloure definitivament la polèmica. Diu, concretament i immediatament als mitjans de comunicació: «Vaig parlar com a particular a la Universitat Menéndez y Pelayo de Sitges, i hi vaig expressar el que podria considerar-se la meua concepció d'una Espanya democràtica viable, que, evidentment, no és la del senyor Rovira Tarazona; això ja ho reconec, però parlava com a particular, i com a algú que utilitza el dret a la llibertat d'expressió.»

Llibertat d'expressió, la que cita el President Barrera, és, evidentment, un dret humà bàsic, negat desgraciadament en la majoria de països del món, però dret sense el qual cap dels altres drets i llibertats no té contingut, i que la Constitució espanyola no solament reconeix, sinó que garanteix. Un dret, aquí també s'ha dit, que com tots els drets es consolida exercint-lo.

Al Ministre Martín Villa, que fa la declaració ridícula que portarà les paraules del President Barrera al Consell de Ministres, se li ha de recomanar un article que ha estat citat aquí, que és l'article 20 de la Constitució espanyola, i que jo voldria llegir textualment quan diu: «Es reconeixen i protegeixen els drets,

a) a expressar i difondre lliurement els pensaments, idees i opinions mitjançant paraula, escrit o qualsevol altre mitjà de reproducció.»

I en l'apartat quart del mateix article diu: «Aquestes llibertats tenen el seu límit en el respecte als drets reconeguts en aquest Títol —els altres drets bàsics—, en els preceptes de les lleis que els desenvolupin —que desenvolupin aquests drets— i, especialment, en el dret a l'honor, a la intimitat, a la pròpia imatge i a la protecció de la joventut i de la infància.»

Però, a més, aquest dret seria lletra morta si no s'hagués previst un sistema de garanties que té com a finalitat protegir-lo de la violació de què poden ser objecte tant per particulars com pels poders públics. És un dret garantit per la Constitució; els articles 53 i 54 ho preveuen per al conjunt de les llibertats i drets fonamentals. Principi de vinculació dels poders públics, principi de reserva de llei, protecció jurisdiccional, recurs d'empar, etc.

D'altra banda, no cal dir que si la Constitució és reformable per unes vies que ella mateixa defineix, hi ha d'haver llibertat d'expressió per a unes opinions i unes idees que poden no coincidir amb la Constitució, sempre que un es mogui en el marc legal que defineix la Constitució. Inconstitucional ho pot ser una llei d'aquest Parlament o del Congrés de Diputats; ho pot ser un decret; ho pot ser la vulneració d'un dret, i ho interpreta el Tribunal Constitucional; mai l'expressió i la defensa d'una opinió política fetes dins el marc legal, encara que no coincideixin amb la definició política que d'un tema fa la Constitució, mai aquesta expressió i aquesta defensa no poden ser inconstitucionals. Si fos així, aquí no hi podria haver ni republicans, ni federalistes, ni nacionalistes, ni collectivistes, ni el senyor Fraga, que demana la reforma del Títol vuitè de la Constitució. Tots hi caben, excepte els qui infringeixen la legalitat. Perquè aquesta Constitució no és un dogma, és una Constitució democràtica, que estableix un marc de

llibertats, un marc de convivència, és oberta i reformable, i reconeix i garanteix els drets i les llibertats bàsiques.

M'he llegit amb deteniment la conferència del President Barrera a Sitges; del seu contingut aquí no se n'ha parlat gaire. Jo en voldria parlar. La manipulació que s'ha fet del seu contingut és intolerable; és de veritable caça de bruixes. Felicito des d'aquí, en nom del meu Grup, el President Barrera per la seva enteresa moral, per haver resistit les manipulacions, les mitges veritats i els insults. Perquè la conferència de Sitges conté, en gran part, evidentment amb matisacions i amb aportacions personals, el pensament nacionalista català de sempre, que és el nostre, basat en la nostra història.

Si això que el President Barrera diu no es pot dir, s'ha de cremar *La Nacionalitat Catalana* d'en Prat de la Riba, s'ha de cremar *El Catalanisme* d'en Valentí Almirall, els grans discursos parlamentaris d'en Cambó, i tota l'obra d'en Rovira i Virgili.

Les definicions d'Estat, com a construcció jurídica, i de Nació, com a fet natural basat en una història, una cultura, un dret, una llengua, una consciència i una voluntat de ser, constitueixen la base doctrinal essencial del catalanisme, del nacionalisme català, del nostre nacionalisme. D'això, qui se'n pot sorprendre? Quin sentiment tindria que els nacionalistes catalans no creguéssim que Catalunya és una nació, i Espanya un Estat plurinacional? Això ens ha d'esverar en plena democràcia? Si no s'entén que això és perfectament compatible amb el respecte escrupolós de la Constitució i de l'Estatut, és que no s'ha entès absolutament res del funcionament democràtic.

En la conferència del President Barrera, d'altra banda, hi ha el contingut de totes les esmenes que va presentar i defensar el seu partit en el debat constitucional. La seva posició és, doncs, coneguda, qui se n'ha de sorprendre? Per què ha de canviar o deixar d'expressar-les mentre respecti el marc constitucional o estatutari? D'altra banda, alguns dels que ara el critiquen deien exactament el mateix a les terceres vies; no en llegeixo fragments, algun ha estat llegit aquí, perquè també respecte les evolucions personals. El que no es pot fer, perquè és un truc massa utilitzat per la dictadura, és treure frases del seu context, com en el cas de Gibraltar i de la llengua. Examinem, doncs, els «atesos» concrets de la Proposició no de Llei que estem debatent i que porten a la conclusió de reprovació.

El primer «atès». Ja hem parlat de nació i Estat, i del concepte. La comparació de la Catalunya autònoma amb el Gibraltar colonial no es fa en la conferència; s'estableix dins d'una anàlisi històrica la comparació de la reivindicació de drets, i els de Catalunya —no ho oblidem—, dins d'una Espanya nova. Els drets de Catalunya dins d'una Espanya nova. La llarga descripció històrica que fa el President Barrera parla de Menorca i de les possessions italianes de la Corona d'Aragó; és a dir, és una anàlisi històrica, no hi ha tampoc crítiques al Tribunal Constitucional, sinó lamentar certes decisions o preveure'n d'altres.

En el segon «atès», que parla de la llengua, haig de dir que sobre la llengua, en la conferència hi ha unes consideracions doctrinals i polítiques que porten el President Barrera a descriure situacions com la suïssa o la belga. Enlloc no diu, com es diu en l'«atès», que el seu Partit no respecti l'article tercer de l'Estatut, que d'altra banda el

seu partit va votar, ni que no participi en la llei de normalització lingüística que està fent aquest Parlament, com és obvi que hi participa.

El tercer punt és obvi: diu que el Parlament ha d'actuar d'acord amb la Constitució i l'Estatut. Evidentment, el Parlament, el Consell Executiu, el Congrés de Diputats, el Senat, el Govern central i totes les institucions. En el quart punt diu que l'actuació del President no recull els sentiments de tota la Cambra. Això és evident, en la Cambra hi ha cinc grups que expresen el pluralisme de la societat. El President Barrera ha fet una conferència com a particular en la qual exposa les seves concepcions, o les del seu partit, les seves concepcions d'una Espanya nova. Per tots aquests motius, votarem no a la Proposició no de Llei.

Moltes gràcies, senyora Presidenta.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Passem ara, doncs, a la votació de la Proposició no de Llei, i tenint en compte que hi ha dos Grups que han manifestat el seu desig que la votació fos secreta, aquesta serà secreta. Tot seguit es repartiran les paperetes als senyors Diputats i a les senyores Diputades, i tot seguit es procedirà a la crida per a dipositar el seu vot a les urnes.

(*El senyor Besa demana per parlar.*)

Es prega silenci. El Diputat senyor Besa, per una qüestió d'ordre.

El Sr. BESA (*de l'escó estant*): Senyora Presidenta, aquí, des de l'escó, només per demanar en quins termes s'ha de fer la votació; què vol dir sí, en tot cas, què voldrà dir no, en quin sentit, perquè quedi ben clara la votació de cada persona. Gràcies.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: El «sí» vol dir estar d'acord amb la Proposició no de Llei presentada pel Grup dels Centristes, el «no» no estar d'acord amb la Proposició no de Llei, i la papereta en blanc, abstenció.

Ah, bé, d'acord. Que hi figuri «abstenció», la paraula «abstenció».

(*Pausa.*)

Un moment de silenci, si us plau. Es prega silenci. El senyor Martín i Toval, per qüestió d'ordre.

El Sr. MARTÍN I TOVAL (*de l'escó estant*): Tenint en compte, senyora Presidenta, que la senyora Presidenta s'ha pronunciat de manera diferent, respecte a l'abstenció, seria bo que s'aclarís si el vot en blanc és abstenció o no serà abstenció, i per tant si s'ha de posar «abstenció» o no a la papereta, tenint en compte el criteri del nostre Grup respecte al vot.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: D'acord, estàvem parlant d'aquest tema, la Mesa. El vot blanc significa abstenció, però que quedi com a vot blanc, sense posar res, que són les normes procedimentals de votar.

El Sr. MARTÍN I TOVAL (*de l'escó estant*): Així, és un vot en blanc.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Exactament.

(*Pausa.*)

Comença la votació. Es recorda el que ha quedat definit: «sí», a favor de la Proposició no de Llei; «no», contra la Proposició no de Llei, i abstenció, vot en blanc.

(*Es procedeix a la votació.*)

Queda alguna senyora Diputada o algun senyor Diputat per votar? (*Pausa.*) Bé, així procedirem al recompte.

(Es procedeix a fer l'escrutini.)

Senyores i senyors Diputats, el resultat de la votació ha estat de 30 sí, o sigui, que ha quedat rebutjada per 30 vots a favor, 57 en contra i 41 abstencions.

Donada l'hora que és i l'ordre del dia, encara molt llarg,

que queda, que fa preveure que aquesta nit no podríem tampoc acabar, se suspèn la sessió fins demà a les deu del matí.

Se suspèn la sessió.

(La sessió se suspèn a les nou i cinc minuts del vespre.)

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes del cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament complimentada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

(Nom)

carrer, núm.

telèfon; població

districte postal

desitja subscriure's al DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, d'acord

amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de

fins al 31 de desembre de 198....

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198.... envia

per núm. la quantitat de pessetes.
(gir / taló al portador)

..... de de 198....

Signatura.

PARLAMENT DE CATALUNYA

L'OBRA LEGISLATIVA 1932-1939

Edició i estudi introductori a cura
d'Ismael E. Pitarch

Prefaci
del M. H. Sr. Heribert Barrera
President del Parlament de Catalunya

PUBLICACIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
BARCELONA
1981

Recopilació de les lleis aprovades pel Parlament de Catalunya durant el període de 1932-1939, reproduïdes en facsímil i ordenades per matèries. Estudi introductori sobre la funció legislativa al Parlament de Catalunya.

Format 210x310 mm

425 pàgines

Relligat en símil pell i daurats, amb sobrecoberta a 4 tintes.

De venda a la Majordomia del Palau del Parlament, i a les llibreries següents: Barcelona: Ballester, Bosch, Hogar del Libro, Llibreria de Ciències Mèdiques i Jurídiques i Porter.— Girona: Llibreria 22.— Lleida: Urriza.— Madrid: Llibreria Marcial Pons.— Mataró: Llibreria Robafaves.— Tarragona: Vyp.— Vic: La Tralla.

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Secció de Publicacions del Parlament de Catalunya, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, Barcelona - 3. Telèfon 300 64 13. Subscripció anual: 1.500 pessetes. Número solt: 40 pessetes.

Imprès per Multitext, Diputació, 113-115, Barcelona - 15.

Dip. Leg.: B.27966/80

